

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/81/2018
Identifikačné číslo spisu: 6717010321
Dátum vydania rozhodnutia: 06.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6717010321.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného W. K. pre pokračovací zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. b) Tr. zák. spáchaného v bode 2/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného W. K. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Mileca proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, na neverejnom zasadnutí konanom 6. augusta 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného W. K. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn. 4T/118/2017, bol obvinený W. K. uznaný za vinného zo spáchania v bodoch 1/, 2/ a 3/ rozsudku pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. b) Tr. zák., spáchaného v bode 2/ rozsudku v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

po tom, ako v presnejšie nezistenej dobe od 03:00 hod. do 04:00 hod. dňa 29. novembra 2016, v Rakúskej republike, v spoločnosti I.-I. Z. & P. J., N. Straže XX, XXXX T., páchatel' odcudzil obuv zn. I.-I. rôznych modelov a veľkostí, v počte najmenej 1 873 párov, v hodnote najmenej 180 000,- Eur, si následne obvinený W. K. ako živnostník, vystupujúci v mene podnikateľského subjektu W. K. - F. O., s miestom podnikania O..Z..Q.. I. č. X, XXX XX Q., IČO: XX XXX XXX, v presnejšie nezistenej dobe po 29. novembri 2016, na presnejšie nezistenom mieste zadovážil presnejšie nezistené množstvo obuvi zn. I.-I., rôznych modelov a veľkostí, a to aj napriek tomu, že vopred vedel, že vyššie uvedená obuv zn. I.-I. pochádza z trestnej činnosti, ktorú v úmysle zatajiť jej existenciu a následného prevodu na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu pre seba ako aj doposiaľ nestotožnené osoby, uschoval a ukrýval na presnejšie nezistenom mieste, a to do doby,

1/ kedy časť obuvi zn. I.-I., rôznych modelov a veľkostí, v množstve najmenej 842 párov, na podklade viacnásobnej telefonickkej komunikácie a dohody medzi obvineným W. K. a Mgr. K. C., nar. XX. K.

XXXX, prebiehajúcej v období od 29. novembra 2016 do 3. decembra 2016, za účelom získania nelegálneho prospechu vo výške najmenej 12 750,- Eur, obvinený W. K. dňa 3. decembra 2016 v poobedňajších hodinách z presnejšie nezisteného miesta v meste Q., bez vystavenia akéhokoľvek dokladu preukazujúceho pôvod vyššie uvedeného tovaru, zabezpečil prepravu vyššie uvedeného tovaru, ktorý dňa 3. decembra 2016 vo večerných hodinách Mgr. K. C. prevzal a uložil v priestoroch rodinného domu č. XXX/XX, nachádzajúceho sa na ul. X. K. v Q. K., za ktorý následne Mgr. K. C., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom Q. K., ul. X. K. č. XXX/XX, v období od 3. decembra 2016 do 6. decembra 2016 najmenej v dvoch hotovostných splátkach a najmenej dvomi vkladmi hotovosti vo výške po 500,- Eur na č. ú.: I., vyplatil obvinenému W. K. sumu vo výške najmenej 12 000,- Eur,

2/ časť obuvi zn. I.-I., v množstve najmenej 565 párov, na podklade vystavenej faktúry č. 2016007, medzi dodávateľom W. K. - F. O., s miestom podnikania O..Z..Q.. I. č. X, XXX XX Q., s IČO: XX XXX XXX - prideleným pre spoločnosť K. W. s miestom podnikania ul. L.. Š. č. XXXX/XX, XXX XX Q., a odberateľom K..D..N.. I..W..V., J. č. XX, D., vystavenej na sumu 14 790,00 Eur zo dňa 7. decembra 2016, dňa 7. decembra 2016 v úmysle následného prevodu veci pochádzajúcej z trestnej činnosti na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu vo výške viac ako 2 660,- Eur, sa prostredníctvom prepravcu K. V. - O., A. č. XXX/X, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, na úžitkovom vozidle zn. Citroën Jumper, evidenčné číslo Q. XXX P., pokúsil prepraviť do spoločnosti K..D..N.. I..W..V., J. č. XX, D., avšak k dokonaniu skutku nedošlo z dôvodu zaistenia prepravovaného tovaru v rámci prehliadky iných priestorov dňa 7. decembra 2016, kedy v čase po 17.20 hod. na odstavenej ploche ČS I., nachádzajúcej sa na ceste E. v smere U.Á. I. - U., po pravej strane v smere jazdy so sídlom U. - Q., V. č. XXX, došlo k zaisteniu 565 párov obuvi zn. I.-I. rôznych modelov a veľkostí,

3/časť obuvi zn. I.-I., v množstve najmenej 287 párov uschoval a ukrýval v sklade na ul. S. v Q.E., ktorý mal obvinený W. K. prenajatý na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov medzi Ing. X. N. s miestom podnikania XXX XX Q. ako „prenajímateľom“ a W. K. - ul. O..Z..Q.. I. č. X, XXX XX Q., IČO: XXXXXXXX, ako „nájomcom“ zo dňa 18. novembra 2016 z dôvodu úmyselného zatajenia ich existencie a následného prevodu na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu, a to až do doby 8. decembra 2016, kedy v čase od 03.00 hod. v rámci prehliadky iných priestorov došlo k zaisteniu 287 párov obuvi zn. I.-I., rôznych modelov a veľkostí.

Podľa § 233 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. bol za to obvinený W. K. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému W. K. rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, právoplatným 14. júna 2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, výkon ktorého mu bol podmienene odložený s určením skúšobnej doby vo výmere 5 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súčasne vyslovil, že v ostatných častiach zostáva rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, právoplatný 14. júna 2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, nedotknutý.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému W. K. uložil aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks notebook Lenovo model 80 GO, Lenovo G50-30.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát - Slovenská republika.

Na podklade odvolania obvineného W. K. a okresného prokurátora voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o súhrnnom treste

pri zmene čiastkového skutku uvedeného pod bodom 2/ tak, že:

časť obuvi zn. I.-I., v množstve najmenej 565 párov, na podklade vystavenej faktúry č. 2016007, medzi dodávateľom W. K. - F. O., s miestom podnikania O..Z..Q.. I. č. X, XXX XX Q., s IČO: XX XXX XXX - prideleným pre spoločnosť K. W. s miestom podnikania ul. L.. Š. č. XXXX/XX, XXX XX Q., a odberateľom K.D..N.. I..W..V., J. č. XX, D., vystavenej na sumu 14 790,00 Eur zo dňa 7. decembra 2016, dňa 7. decembra 2016 v úmysle následného prevodu veci pochádzajúcej z trestnej činnosti na inú osobu sa prostredníctvom prepravcu K. V. - O., A. č. XXX/X, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, na úžitkovom vozidle zn. Citroën Jumper, evidenčné číslo Q. XXX P., pokúsil prepraviť do spoločnosti K.D..N.. I..W..V., J. č. XX, D., avšak k dokonaniu skutku nedošlo z dôvodu zaistenia prepravovaného tovaru v rámci prehliadky iných priestorov dňa 7. decembra 2016, kedy v čase po 17.20 hod. na odstavenej ploche ČS I., nachádzajúcej sa na ceste E. v smere U. I. - U., po pravej strane v smere jazdy so sídlom U. - Q., V. č. XXX, došlo k zaisteniu 565 párov obuvi zn. I.-I. rôznych modelov a veľkostí, pričom pri správnom vyčíslení hodnoty prepravovaného počtu kusov obuvi by získal prospech 9 565,- Eur.

Krajský súd, rozhodujúc sám, podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odsúdil obvineného W. K. podľa § 233 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obvinenému zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. uložil aj trest prepadnutia vecí, a to 1 ks notebook Lenovo, model 80GO, Lenovo G50-30.

Súčasne vyslovil, že podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Napokon, podľa § 319 Tr. por. rozhodol tak, že odvolanie obvineného W. K. zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený W. K. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por.

Pokračujúc v argumentácii, uplatňovanej dovolateľom v priebehu celého doterajšieho konania, obvinený oprel dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. o tvrdenie o nezákonnosti postupu príslušníkov Policajného zboru SR a colníkov, ktorý predchádzal jeho zadržaniu, začatiu trestného stíhania i vzneseniu obvinenia a v dôsledku ktorého sú ním napadnuté rozhodnutia súdu prvého i druhého stupňa založené na dôkazoch, ktoré neboli zabezpečené a vykonané zákonným spôsobom. Vychádzal pritom z výsluchov svedka por. Bc. T. D. a svedka Mgr. W. W., príslušníkov Colného úradu Banská Bystrica, ktorí ho 7. decembra 2016 v obci U. I. zadržali, ako aj z výpovedí príslušníkov PZ, vykonávajúcich operatívno-pátraciu činnosť, zdokumentovaných v úradnom zázname Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby stred, Banská Bystrica, č. p. SKIS-IS-OISS-85-002/2017-OPČ z 28. júla 2017, z ktorých podľa neho vyplýva, že jeho zadržanie nebolo náhodné, ale vopred naplánované a realizované OKP KR PZ Banská Bystrica spoločne s príslušníkmi NAKA Bratislava na základe dožiadania partnerskej polície z Rakúska. Zdôraznil, že z predmetného záznamu vyplýva, že príslušníci PZ, npor. Mgr. T. Č. a kpt. Mgr. S. K., vykonávali operatívne pozorovanie, t.j. sledovanie objektu jeho skladu v Q., časti V., ktorý mal v čase skutku v prenájme, a to aj v deň jeho zadržania, pričom príprava na jeho zadržanie trvala dva týždne od podania dožiadania. Obvinený, odkazujúc na obsah vyššie uvedeného záznamu, konštatoval, že jeho zadržaniu predchádzala dôkladná operatívno-pátracia činnosť, na základe ktorej mala polícia vedomosť o tom, že v jeho sklade v Q., časti V., sa nachádza tovar, pochádzajúci z trestnej činnosti v Rakúsku, že tento tovar sa tu nielen uskladňuje, ale že 7. decembra 2016 dochádza k jeho nakládke do motorového vozidla dopravcu značky Citroën Jumper a následne sa uskutočňuje jeho prevoz za sprevádzania vozidlom značky Škoda Octavia, ktoré sám viedol. Zhrnul, že na základe týchto zistení, odpočúvania jeho telefonického komunikácie od 1. decembra 2016, prepisy ktorej sú súčasťou súdneho spisu, ako aj výsluchu svedka S. T., strážnika areálu skladu v Q., časti V., príslušníkmi PZ vykonávajúcimi

operatívno-pátraciu činnosť, mala polícia preukázateľne prinajmenšom už od 2. decembra 2016 vedomosť o tom, že uvedený tovar sa nachádza v areáli tohto skladu. Dovolateľ zároveň poznamenal, že o týchto skutočnostiach bol so svedkom S. T. príslušníkmi PZ, vykonávajúcimi operatívno-pátraciu činnosť, spísaný aj úradný záznam, ktorý je zrejme súčasťou spisu č. p. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, vedeného PPZ NAKA NAZJ Bratislava, ktorý napriek opakovaným žiadostiam Okresného súdu Zvolen zaslaným príslušnému orgánu na základe návrhu obhajoby nebol v rámci trestného konania v celosti predložený, keď boli z neho vydané len niektoré listiny, preto sa s ním obhajoba a ani prvostupňový a odvolací súd nemohli oboznámiť, v dôsledku čoho nemohla byť preverená ani obhajobou namietaná nezákonnosť operatívno-pátracej činnosti a celého predprípravného konania.

Konajúcim súdom v tejto súvislosti tiež vyčítal, že nezaujali žiadne stanovisko k čestnému prehláseniu svedka S. T. z 12. januára 2017, obsahom ktorého mal byť opis aktivít polície v areáli skladu v Q., časti V., v období od 2. decembra 2016 do 8. decembra 2016, ako aj to, že bez akéhokoľvek odôvodnenia nevyhoveli ani opakovaným návrhom obhajoby na výsluch menovaného svedka. Rovnakú výhradu formuloval vo vzťahu k čestnému prehláseniu svedkyne Q. O. z 19. decembra 2017, že svedok S. T. jej uviedol skutočnosti, týkajúce sa výkonu operatívno-pátracej činnosti a opísané v jeho čestnom prehlásení z 12. januára 2017, ako aj skutočnosti, že menovaná svedkyňa nebola v konaní vypočutá.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, vyslovil dovolateľ domnienku, že OČTK, vedomé si toho, že súbeh trestného činu krádeže, za ktorý je v súvislosti s predmetným tovarom stíhaný v Rakúsku, a trestného činu podielníctva podľa § 231 Tr. zák., ktorého objektívnu stránku skutkovej podstaty vyjadrenej v § 231 ods. 1 Tr. zák. naplnil už samotnou držbou takéhoto tovaru, nie je prípustný, umožnili predmetný tovar ďalej prevážať, aby tak došlo aj k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) Tr. zák., respektíve kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu tak, aby ho z neho mohli následne obviňiť. Na podporu svojich tvrdení poukázal na obsah výpovede svedka W. z hlavného pojednávania, kde tento vypovedal, že všetci colníci mali vopred vedomosť o tom, ktoré konkrétne vozidlá a s akými evidenčnými číslami majú zastaviť ako vozidlá prevážajúce tovar pochádzajúci z trestnej činnosti, ako aj výpovede svedka D. z hlavného pojednávania. Uvedené skutočnosti mal preukázané aj listom Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Bratislava zo 7. novembra 2016, č. PPZ-NKA-PZJ11-242-14/2016, označeným ako „Žiadosť o poskytnutie súčinnosti - zaslanie“ a získaným postupom podľa § 119 ods. 3 Tr. por. od Colného úradu v Banskej Bystrici, z ktorého vyplýva, že NAKA Bratislava žiadala Colný úrad Banská Bystrica o zastavenie a kontrolu motorového vozidla Citroën Jumper, EČ Q., a Škoda Octavia, EČ Q., nakoľko je podozrenie, že uvedené motorové vozidlá prepravujú tovar, ktorý pochádza z trestnej činnosti, a napokon potvrdené aj výpoveďou svedkyne D. N. I. na hlavnom pojednávaní. Preto mal za to, že zastavenie motorových vozidiel a jeho zadržanie nemohli byť uskutočnené podľa § 26 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve, keďže zjavne sledovali iný, než uvedeným ustanovením predvídaný účel. Trval na tom, že keďže polícia aj colníci vedeli, že v uvedených motorových vozidlách je prevážaný tovar pochádzajúci z trestnej činnosti, mali zastavenie vozidiel a jeho zadržanie vykonať podľa § 85 Tr. por. alebo na základe príkazu prokurátora postupom podľa § 111 ods. 2 a ods. 3 Tr. por. V dôsledku uvedeného označil dôkazy získané týmto spôsobom za procesne nepoužiteľné v trestnom konaní.

V nadväznosti na uvedené sa obvinený nestotožnil ani s rozhodnutím konajúcich súdov o nevykonaní ním navrhovaného výsluchu mjr. Z. Z. (správne Z.), potrebného na preverenie zákonnosti postupu colníkov a jeho súladu s § 111 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Tr. por., respektíve zodpovedanie otázky, o postup podľa akých zákonných ustanovení sa malo jednať, prečo nebolo začaté trestné stíhanie už skôr a prečo sa colníci neriadili ustanoveniami Trestného poriadku, ktorý je k zákonu o PZ ako aj k zákonu č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve v pomere špeciality, keď už v čase pred zastavením predmetných motorových vozidiel a jeho zadržaním, mali preukázateľne vedomosť, že sa preváža tovar pochádzajúci z trestnej činnosti.

Zdôraznil, že jeho sklad v Q., časti V., príslušníci PZ už niekoľko dní pred jeho prevozom sledovali a

následne sledovali aj samotný prevoz tovaru z tohto skladu 7. decembra 2016, a to všetko bez toho, aby bol vydaný príkaz súdu, respektíve prokurátora na sledovanie osôb a vecí, prípadne na kontrolovanú dodávku, čo podľa dovolateľa znamená, že OČTK postupovali pred začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia nezákonne.

Orgánom činným v trestnom konaní dovolateľ tiež vyčítal obchádzanie zákona, keď napriek vedomostiam o prítomnosti (držbe, uschovávaní, ukrývaní, premiestňovaní alebo preprave) tovaru, pochádzajúceho z trestnej činnosti (ktoré konanie z hľadiska objektívnej stránky napĺňa skutkovú podstatu trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti) spáchanej v Rakúsku, v jeho sklade v Q., časti V, získaným operatívno-pátracou činnosťou už 2. decembra 2016, zahŕňajúcou aj sledovanie prevozu tovaru 3. decembra 2016 do Q. K., kde bol ponúknutý na predaj svedkovi Mgr. K. C., na mieste nezakročili a (v rozpore s platnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne uznesením ÚS SR z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 443/2013) nevykonali služobný zákrok podľa § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov ani nezadovážili príkaz súdu, respektíve prokurátora na sledovanie osôb, vecí alebo na kontrolovanú dodávku podľa Trestného poriadku, ale umožnili s týmto tovarom disponovať a ďalej ho prevážať. Podľa neho z uvedeného nezákonného postupu OČTK pramenilo nezákonné zadováženie dôkazov, na podklade ktorých bol odsúdený. S poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie NS SR z 26. júna 2012, sp. zn. 2Tdo/27/2012, rozsudok NS SR z 15. apríla 2015, sp. zn. 1Tdo/12/2015, rozsudok NS SR z 25. októbra 2011, sp. zn. 2Tdo/37/2011, rozsudok NS SR zo 16. decembra 2010, sp. zn. 5Tdo/47/2010), sa obvinený domnieval, že trestné stíhanie malo byť začaté bezodkladne po zistení, že je páchaná trestná činnosť, a následne mal byť vydaný príkaz prokurátora na sledovanie osôb a vecí podľa § 113 Tr. por. alebo kontrolovanú dodávku podľa § 111 Tr. por.

V nadväznosti na uvedené poukázal obvinený na to, že napriek námietkam obhajoby k nezákonnosti jeho sledovania bez vydania príkazu prokurátora na sledovanie osôb a vecí, respektíve kontrolovanú dodávku, sa prvostupňový súd s namietanou nezákonnosťou náležite nevysporiadal, hoci pripustil jeho sledovanie príslušníkmi PZ 7. decembra 2016 pred skladoom v Q., časti V, a krajský súd sa vo svojom rozsudku k jeho nezákonnému sledovaniu a zadržaniu aj vyjadril, avšak rozhodol v rozpore s platnou judikatúrou NS SR. Jeho záver, že príslušníci PZ mali určité indície a poznatky, že môže mať v držbe obuv, ktorá by mohla pochádzať z trestnej činnosti, avšak nie o tom, kde tento tovar ukrýva a ako s ním hodlá nakladať, a teda že až konaním colných orgánov, vykonávajúcich svoju právomoc v zmysle zákona č. 652/2004 Z. z. malo byť odhalené, že preváža nelegálne získaný tovar, označil, odvolávajúc sa na výpovede svedkov D. a W. z hlavného pojednávania, čestné prehlásenie S. T., čestné prehlásenie Q. O. i úradný záznam sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR č. p. SKIS-IS-OISS-85-002/2017-OPČ z 28. júla 2017, za zjavne nepravdivý. Vzhľadom na uvedené dôkazy, preukazujúce spoluprácu colníkov a polície pri zastavení motorových vozidiel a jeho zadržaní, ako aj vzhľadom na § 233 ods. 1 písm. b) Tr. zák., podľa ktorého je trestná už samotná držba tovaru pochádzajúceho z trestnej činnosti, považoval za nesprávny aj záver odvolacieho súdu, že samotné indície a poznatky polície o tom, že môže mať v držbe obuv, ktorá mohla pochádzať z trestnej činnosti samo o sebe neznamená, že pácha trestnú činnosť, a že túto mali odhaliť až colné orgány.

Obvinený ďalej namietal, že prvostupňový ani odvolací súd nepreverili zákonnosť predprípravného konania, ktoré je ako operatívno-pátracia činnosť evidované v zbernom spise č. p. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, vedenom PPZ NAKA NPZJ Bratislava, keďže tento nebol v danom trestnom konaní ako celok nikdy predložený, a to aj napriek tomu, že súd prvého stupňa o jeho predloženie na základe návrhu obhajoby opakovane žiadal. Poukázal na to, že niektoré listinné dôkazy z tohto zberného spisu, ktoré sú aj súčasťou súdneho spisu, použil vyšetrovateľ PZ a prokurátor ako podklad k podaniu obžaloby. Zároveň sa domnieval, že minimálne 81 listín tvoriacich tento zberný spis predstavuje dôkazy jednoznačne preukazujúce nezákonný postup príslušníkov PZ pred začatím trestného stíhania, keď sa v ňom nachádzajú dôkazy preukazujúce jednak dlhodobé vykonávanie operatívno-pátracej činnosti zo strany polície v štádiu pred začatím trestného stíhania a jednak vykonanie úkonov s S. T. tak, ako ich tento uviedol vo svojom čestnom prehlásení.

Podľa dovolateľa o skutočnosti, že polícia vopred vedela, kto a aký tovar dňa 7. decembra 2016 preváža, ako aj to, z akého trestného činu ho následne obviní, svedčí aj to, že na miesto jeho zadržania neprišiel miestne príslušný vyšetrovateľ z OR PZ Zvolen, ale vyšetrovateľ KR PZ Banská Bystrica, ktorý ho bez kontroly obsahu prevážaného tovaru ihneď zadržal a obmedzil jeho osobnú slobodu, pričom kontrola obsahu prevážaného tovaru sa začala vykonávať až po príchode technika na miesto zadržania. Tejto kontrole sa zúčastnili aj všetci príslušníci PZ vykonávajúci operatívno-pátraciu činnosť, ktorí, hoci sa nachádzali na mieste zadržania ešte pred príchodom vyšetrovateľa KR PZ Banská Bystrica, nevykonali služobný zákrok podľa § 9 ods. 1 zákona o PZ, ale motorové vozidlá Citroën Jumper a Škoda Octavia zastavili na základe žiadosti polície colníci. Títo ho taktiež zadržali bez uvedenia zákonného poučenia a nezákonne zadržovali až do príchodu vyšetrovateľa KR PZ Banská Bystrica, pred príchodom ktorého vykonali aj dôkladnú prehliadku zastavených motorových vozidiel, a to bez príkazu prokurátora.

Pripomenul, že listinný dôkaz označený ako „Vec Žiadosť o poskytnutie súčinnosti - zaslanie“ zo 7. novembra 2016 č. PPZ-NKA-PZJ11-242-14/2016, preukazujúci spoluprácu medzi políciou a colníkmi, nebol prvostupňovému súdu vôbec predložený, pričom ho vyžiadanim od Colného úradu Banská Bystrica zabezpečil až on sám, a tak bol ako súčasť spisu k dispozícii už Krajskému súdu v Banskej Bystrici, rozhodujúcemu o podanom odvolaní. Preto považoval za zrejmé, že vyšetrovateľ PZ nezabezpečil v prípravnom konaní všetky dôkazy potrebné preto, aby súd mohol náležite preskúmať zákonnosť predprípravného konania.

Opätovne zhrnúc argumentáciu založenú na disponovaní OČTK konkrétnymi vedomosťami o úschove tovaru a jeho prevoze už pred zastavením jeho motorového vozidla colníkmi 7. decembra 2016, z citovaných ustanovení príslušných právnych predpisov dovolateľ vyvodil, že polícia, respektíve OČTK sú oprávnené vykonávať operatívno-pátraciu činnosť iba do okamihu, pokiaľ nie sú zistené potrebné informácie o páchatelovi a trestnej činnosti, odôvodňujúce začatie trestného stíhania. Keďže policajti pokračovali v tejto činnosti aj po získaní takýchto informácií, išlo podľa neho o nezákonný postup - neoprávnené sledovanie osôb a vecí, ktoré označil za závažný zásah do súkromia fyzickej osoby. Opakovane vyslovil presvedčenie, že po získaní spomínaných informácií, keď existovalo dôvodné podozrenie z páchania trestnej činnosti, boli policajti povinní postupovať podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku tak, aby boli rešpektované všetky práva obhajoby a zároveň sa zabezpečilo rešpektovanie práva na súkromie. Za daného stavu označil postup polície i colníkov, vrátane sledovania jeho osoby, zastavenia motorových vozidiel, obmedzenia jeho osobnej slobody colníkmi bez oboznámenia s tým, na akom právnom základe a z akých dôvodov tak konajú, prehliadky osobného motorového vozidla colníkmi a zaistenia tovaru, za nezákonný. Mal za to, že keďže predmetné úkony, ktorými sa zadovážili dôkazy podstatné pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia, boli, dôvodiac najmä rozsudkom NS SR z 8. októbra 2008, sp. zn. 6Tdo/19/2008, nezákonné, preniesla sa táto nezákonnosť aj na dôkazy získané v prípravnom konaní, ako aj na dokazovanie v konaní pred súdom, a to bez možnosti dodatočne napraviť, respektíve odstrániť túto nezákonnosť. Zároveň poukázal na skutočnosť, že ak je orgánom štátnej správy v colníctve v konkrétnom prípade vopred známe, že pri dovoze tovaru dochádza alebo má dôjsť v súvislosti s porušením colných, daňových alebo iných všeobecne závažných právnych predpisov k spáchaniu trestného činu, nemôžu byť na účel dokazovania v trestnom konaní nahradené úkony upravené Trestným poriadkom úkonmi colného dohľadu vykonávanými podľa zákona č. 652/2004 Z. z. Za nezákonné preto považoval nielen použitie dôkazov získaných úkonmi orgánov colnej správy, ale aj úkonmi OČTK, ktoré z postupu colných orgánov vychádzajú a na ne nadväzujú, pretože boli vykonané v rozpore s Trestným poriadkom. Táto nezákonnosť má podľa neho dopad aj na dôkazy, ktoré z týchto úkonov obsahovo vychádzajú, respektíve sú zamerané na ich priebeh a výsledok v zmysle zásady „z neprávania nemôže vzniknúť právo“, respektíve, že štátny orgán nemôže ochraňovať právo protiprávnym postupom.

Nezákonnosť odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky medzi ním a svedkom C. dovolateľ odôvodňoval tým, že informácie z ITP záznamov získaných podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov mohli byť od 1. decembra 2016 použité ako operatívne informácie a následne mala polícia možnosť vykonávať odposluchy podľa § 115 Tr. por. so súhlasom zákonného sudcu. Zároveň spochybnil, že by na predmetných ITP

záznamoch bol zachytený jeho hlas a súdom v tejto súvislosti vyčítal, že nevyhoveli jeho žiadosti o vypracovanie znaleckého posudku na overenie tejto skutočnosti. Doplnil, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky bol vykonávaný na podklade príkazu Krajského súdu v Bratislave vydaného v úplne inej trestnej veci (vedenej NAKA Bratislava pod sp. zn. ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-V-181/2016), a to navyše v čase, keď za predmetný skutok ešte ani nebolo začaté trestné stíhanie. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie NS SR z 27. októbra 2015, sp. zn. 2To/11/2014. Taktiež vyslovil pochybnosti o naplnení predpokladov pre vydanie takéhoto príkazu, ustanovených v § 115 ods. 1 Tr. por., keďže z predmetného príkazu podľa neho nevyplýva, aké iné prostriedky operatívno-pátracej činnosti boli vo vzťahu k nemu použité, ani akým spôsobom sa tieto ukázali ako nepostačujúce a ani to, aké skutočnosti mali byť takýmto významným zásahom do jeho osobnej slobody odhalené, následkom čoho je predmetný príkaz v zjavnom rozpore s judikatúrou ÚS SR (nález ÚS SR z 13. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 114/2012).

Uvedený dôkaz, získaný podľa zákona č. 166/2003 Z. z., považoval obvinený za nezákonný aj s poukazom na § 7 ods. 1, ods. 5 citovaného zákona, keďže kópia zvukového záznamu z odpočúvania jeho telekomunikačnej prevádzky so svedkom C. bola vydaná do spisu NAKA Bratislava, vedeného pod sp. zn. ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-V-181/2016, teda orgánu, ktorý v tejto veci požiadal súd o vydanie príkazu a ktorý bol ako (v zmysle § 7 dotknutého zákona) vecne a miestne príslušný orgán oprávnený s predmetným záznamom v medziach zákona disponovať, ale ktorý nebol oprávnený tento záznam, respektíve prepis hovorov vyhotovený na jeho základe postúpiť KR PZ Banská Bystrica. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na to, že aj samotný odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že poskytnutie prepisov ITP záznamov svedkom Mgr. K. C., O. Ď. a svedkyňi D. N. I. počas ich výsluchov, doložené zápisnicami z ich výsluchov, bolo v rozpore so zákonom č. 166/2003 Z. z.

V kontexte uvedeného dovolateľa zo zápisnice o výsluchu svedka Mgr. K. C. z 27. februára 2017 vyvodil, že tento bol už v prípravnom konaní ovplyvňovaný zo strany OČTK, preto nevypovedal spontánne, ale pod vplyvom skutočností podsúvaných mu zo strany vyšetrovateľa KR PZ Banská Bystrica a sprístupnených mu v rozpore so zákonom č. 166/2003 Z. z. Dodal, že obdobným nezákonným postupom, ktorý je v rozpore s § 7 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z., bola zo strany OČTK ovplyvnená aj výpoveď svedkyne D. N. I. a svedka O. Ď., čím podľa neho malo dôjsť k znehodnoteniu ich výpovedí.

O tom, že svedok Mgr. K. C. nevypovedal pravdu, svedčí podľa obvineného aj fakt, že v rámci každého jeho výsluchu sa vyskytli zásadné rozpory. V dôsledku toho namietal, že, napriek uvedenej skutočnosti, jeho žiadosti o vykonanie znaleckého dokazovania, či má uvedený svedok sklony k konfabuláciám, nebolo vyhovené. Na druhej strane dali OČTK takýto posudok vypracovať vo vzťahu k nemu, čo označil za rozporné so zásadou „nemo tenetur se ipsum accusare“ a vedúce k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. mali súd prvého stupňa a odvolací súd naplniť aj tým, že sa nijakým spôsobom nevysporiadali s rozpormi vo výpovediach svedka C. z prípravného konania a z hlavného pojednávania ohľadom sumy, ktorá mu ním mala byť vyplatená. Poukázal na to, že časť výpovede svedka C. na hlavnom pojednávaní, týkajúca sa toho, že zaplatil sumu 1 500,- Eur, bola v zhode s jeho prvou výpoveďou z 9. decembra 2016 ako aj s výpoveďou svedka A. D., pričom rovnaká skutočnosť podľa neho vyplývala aj z pripojeného spisu z policajnej akcie pod názvom „HRON4“.

K zásadnému porušeniu práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) došlo podľa dovolateľa nevykonaním dôkazov navrhnutých obhajobou v priebehu trestného konania, konkrétne výsluchu colníkov, vykonávajúcich 7. decembra 2016 hliadku na začiatku obce U. I., výsluchu nadriadeného colníkov Mgr. Z. (správne mjr. PhDr. Z.), výsluchu svedka S. T., strážnika areálu v Q., časti V, v ktorom sa nachádzal jeho sklad, výsluchu policajtov operatívnych služieb PZ vykonávajúcich sledovanie jeho osoby a jeho skladu, výsluchu vyšetrovateľa KR PZ Banská Bystrica mjr. Ing. S.R. N. (správne N.), a to navyše bez náležitého zdôvodnenia takéhoto postupu zo strany súdu. V tejto súvislosti vyjadril presvedčenie, že už v prípravnom konaní bolo vyšetrovanie vedené v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por.,

pretože okolnosti svedčiace v jeho neprospech boli objasňované s oveľa väčšou starostlivosťou a dôrazom než skutočnosti svedčiace v jeho prospech, najmä pokiaľ išlo o preverenie zákonnosti postupu príslušníkov PZ a colníkov, podozrenia z manipulácie zo strany OČTK vo vzťahu k výpovediam svedkov K. C., D. N. I. a O. Ď., účelovému prepisu odposluchov telefonických hovorov, ako aj nezákonnému predloženiu ich prepisu menovaným svedkom počas ich výsluchov.

Za obzvlášť závažné porušenie práva na obhajobu považoval skutočnosť, že napriek jeho opakovanej žiadosti do konania nebol pribratý tlmočník (a prekladateľ), čo vnímal ako rozporné s § 2 ods. 20 Tr. por., keďže OČTK ani súd nie sú oprávnení skúmať alebo posudzovať otázku, či účasť tlmočníka je alebo nie je v konkrétnom prípade potrebná, pretože podľa uvedeného ustanovenia postačuje už samotné vyhlásenie oprávnenej osoby, že na potrebnej úrovni neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie. Podľa názoru dovolateľa je právo osoby stíhanej pre trestný čin na tlmočenie do jazyka, ktorému rozumie, výlučne jej subjektívnym právom, ktoré jej patrí počas celého konania, a preto ak osoba, proti ktorej sa konanie vedie, kedykoľvek v jeho priebehu vyhlási, že žiada pomoc tlmočníka, aby mohla používať svoj materinský jazyk, OČTK a súd sú povinné jej požiadavke vyhovieť, a to aj v prípade, ak dotknutá osoba v predchádzajúcich štádiách konania tlmočníka nežiadala a osobám vystupujúcim v mene príslušných štátnych orgánov sa javí, že na určitej úrovni je schopná komunikovať v jazyku konania. Uvedené stanovisko obvinený podporil odkazom na rozhodovaciu činnosť vyšších súdov SR, a to nielen in generale (R 48/1994, nález ÚS SR zo 4. júla 2001, sp. zn. III. ÚS 39/01), ale aj in concreto vo vzťahu slovenčiny a češtiny ako relatívne podobných jazykov (R 19/2003, uznesenie NS SR z 22. decembra 2005, sp. zn. 4To/5/2004).

Naplnenie dovolacieho dôvodu upraveného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. videl dovolateľ aj v skutočnosti, že ani na opakovaný návrh obhajoby a na jej základe opakovane zaslanej výzvy súdu nebol v konaní predložený celý spis vedený PPZ NAKA NPZJ Bratislava pod č. p. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 v počte najmenej 81 listov, obsahujúci skutočnosti a dôkazy rozhodujúce pre posúdenie zákonnosti postupu OČTK v štádiu pred vznesením obvinenia.

S rozsudkom odvolacieho súdu sa nestotožnil aj s poukazom na to, že tento bez existencie relevantných skutočností rozhodol v jeho neprospech, pričom sa náležitým spôsobom nevysporiadal so všetkými nezrovnalosťami a námietkami uvádzanými v odvolaní, ani s dôkazmi predloženými z jeho strany. Keďže odvolací súd podľa neho hodnotil dôkazy spôsobom nahrádzajúcim činnosť prvostupňového súdu, prekročením právomoci odvolacieho súdu mu odňal zákonné právo na to, aby rozhodnutie o skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, vychádzalo zo skutkových zistení ustálených na základe uplatnenia princípu voľného hodnotenia dôkazov súdmi v oboch inštanciách, čím podľa neho došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. bol podľa presvedčenia dovolateľa naplnený tým, že súd druhého stupňa dospel k záveru, že jeho konaním boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 Tr. zák. Zdôraznil, že naplnenie tohto dovolacieho dôvodu úzko súvisí so založením napadnutých rozhodnutí konajúcich súdov na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený pripomenul, že objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti spočíva v legalizácii príjmov, ktoré majú svoj pôvod v trestnej činnosti, pričom ide o dispozíciu s príjmami alebo iným majetkom z trestnej činnosti alebo o dispozíciu s vecou, ktorá je príjmom z trestného činu, ak je motivovaná úsilím zakryť ich pôvod v trestnom čine. Pre naplnenie subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom sa vyžaduje špecifický úmysel vo forme zatajenia existencie majetku z trestnej činnosti alebo veci zakrytím ich pôvodu, ktorý podľa jeho názoru vykonaným dokazovaním nebol preukázaný. Označil za nepochybné, že na prevážanom a uschovanom tovare nebola vykonaná žiadna zmena, žiadny zásah do jeho podstaty tak, aby došlo k zatajeniu alebo zakrytiu jeho pôvodu, pričom aj na faktúre bola obuv označená ako „I. I.“. Preto mal za to, že predmetný skutok mal byť právne kvalifikovaný ako trestný čin podielníctva podľa § 231 Tr. zák. a že ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Tr. zák. bol účelovo právne

kvalifikovaný len preto, že je podozrivý z krádeže v Rakúsku, keďže súbeh trestného činu krádeže a podielníctva nie je prípustný. Zhrnúc, že na to, aby skutok mohol byť trestným činom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Tr. zák., sa vyžaduje, aby páchatel vedel o pravom pôvode veci, uviedol, že v priebehu trestného konania opakovane poukazoval na skutočnosť, že nevedel o pravom pôvode tovaru, trvajúc na tom, že jeho vedomosť o pôvode predmetného tovaru nebola nijakým spôsobom preukazovaná a vykonaným dokazovaním ani preukázaná. Vyslovil, že takýto záver súdu je založený len na domnienke prameniacej z toho, že je pre krádež obuvi stíhaný v Rakúsku, v nadväznosti na čo súd obvinil z nerešpektovania zásady prezumpcie neviny i skutočnosti, že v Rakúsku sú pre krádež stíhané aj ďalšie osoby. Obvinený namietal aj poukaz súdu na posudok ústavu súdneho lekárstva v Salzburgu a vykonané vyšetrenia DNA, keďže súdu podľa neho neprináleží hodnotiť obsah a zákonnosť dôkazu vykonaného v Rakúsku vo veci, ktorá nie je právoplatne skončená. Dodal, že osoby, od ktorých mal tovar podľa svojho tvrdenia nadobudnúť tiež neboli stotožňované a ani stotožnené, keď napriek návrhu obhajoby nebol v tejto súvislosti vypočutý W. N. zo spoločnosti D., ČR, ako ani svedkovia S. Č. a A. D..

Dovolateľ ďalej poukázal na to, že v bode 2/ napadnutého rozsudku krajského súdu nebola zachovaná totožnosť skutku. Citujúc § 234 ods. 2 Tr. por., tvrdil, že za skutok v bode 2/ obžaloby mu obvinenie nebolo vznesené. Dôvodil tým, že 9. decembra 2016 mu bolo vznesené obvinenie na tom skutkovom základe, že zadovážil tovar - obuv značky I.-I., o ktorom mal vedieť, že bol odcudzený, a tento uschovával na nezistenom mieste, pričom dal tovar v množstve 565 párov previesť a 287 párov uskladnil na neznámom mieste. Dňa 22. februára 2017 došlo k zmene právnej kvalifikácie s úplne iným popisom skutku, a to že obuv v množstve 565 párov na podklade vystavenej faktúry medzi dodávateľom W. K. - F. O. a odberateľom K.D..V. I..W..V. na sumu 14 790,- Eur dal 7. decembra 2016 v úmysle následného prevodu vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu vo výške viac ako 2 660,- Eur prepraviť, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo z dôvodu zaistenia tovaru v rámci prehliadky iných priestorov, v rámci ktorej došlo k zaisteniu 565 párov obuvi, pričom časť obuvi uschovával v sklade v Q., časti V, ktorý mal prenajatý na základe zmluvy z dôvodu úmyselného zatajenia ich existencie a následného prevodu na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu, a to až do doby, kedy došlo k zaisteniu 287 párov obuvi. V nadväznosti na uvedené trval na tom, že z popisu skutkovej vety v obžalobe je zřejmé, že nebola zachovaná totožnosť skutku. Rovnako za zřejmé označil, že v zmysle § 206 ods. 6 Tr. por. po vznesení obvinenia nie je možné meniť skutkové okolnosti a meniť úplne popis skutku, ale len právnu kvalifikáciu skutku, za ktorý bolo vznesené obvinenie. Zároveň dodal, že zástupcovia K.D..N.. I..W..V.. ako subjektu, ktorému mal byť tovar predaný, nikdy neboli vypočutí, a preto podľa neho nemožno považovať za preukázané, že uvedený prospech sa od tejto spoločnosti bez akýchkoľvek pochybností snažil skutočne získať. S odkazom na uznesenie NS SR z 22. apríla 2009, sp. zn. 3Tdo/11/2009, považoval obvinený za obdobnú aj situáciu, keď skutok uvedený v obžalobe upravuje súd, keďže v zmysle citovaného rozhodnutia zachovanie princípu totožnosti skutku umožňuje len subtilné úpravy na základe dokazovania pred súdom, ale nedovoľuje zásadnú zmenu okolností, ktoré viedli k postaveniu obvineného pred súd.

Rovnakú námietku uplatnil dovolateľ aj vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 4/ obžaloby.

Obvinený sa nestotožnil ani s ustálením prospechu vo výške 12 000,- Eur v bode 1/ rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, podmieňujúcim použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. b) Tr. zák. Pripomenúc, že aj tento kvalifikačný znak, spočívajúci v získaní väčšieho prospechu, musí vyplývať z vykonaného dokazovania a nielen z nekritického prevzatia záverov OČTK, dovolateľ v tejto súvislosti súdom vyčítal, že prehliadli tvrdenie svedka C. o tom, že zvyšok peňazí vo výške 5 000,- Eur mu mal zaplatiť z peňazí, ktoré mal mať v hotovosti uložené doma, hoci v konaní bolo podľa neho preukázané, že menovaný svedok v čase pred a počas spáchania skutku nebol nikde zamestnaný a živil sa len príležitostnými prácami, a preto tvrdenia svedka o tom, že mal doma hotovosť vo výške 5 000,- Eur nebolo možné bez ďalšieho považovať za preukázané.

Naplnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. videl obvinený aj v tom,

že rozsudkom odvolacieho súdu bol zrušený súhrnný trest uložený mu rozsudkom súdu prvého stupňa. Namietal postup krajského súdu, ktorý s ohľadom na skutočnosť, že za iný svoj skutok bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/179/2014, vyhláseným 4. novembra 2016, a že skutok, za ktorý bol odsúdený v predmetnom konaní, sa stal v čase od 3. decembra 2016 do 8. decembra 2016, dospel k záveru, že sa nemôže jednať o súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., aj napriek tomu, že prokurátor v odvolaní podanom proti rozsudku Okresného súdu Zvolen túto skutočnosť nenamietal. Ďalej dovolateľ uviedol, že skorší rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota bol síce vyhlásený 4. novembra 2016, avšak v jeho neprítomnosti, hoci na podklade potvrdenia od lekára o jeho práceneschopnosti žiadal o odročenie hlavného pojednávania. V dôsledku uvedeného sa o vyhlásení rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota vo veci sp. zn. 2T/179/2014, dozvedel až keď bol v tejto trestnej veci vzatý do väzby. Obvinený zastával názor, že oznámením predmetného rozsudku je až deň, keď mu bol tento reálne doručený, k čomu došlo až v roku 2017, kedy mu bol prostredníctvom pošty doručený do väzby.

Podaným dovolaním obvinený zároveň namietal nevyjadrenie okolnosti podmieňujúcej použitia vyššej trestnej sadzby v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, keď tento v napadnutom rozhodnutí uviedol len, že ho odsudzuje podľa § 233 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. Odvolací súd mal teda pri zvýšení trestu prihliadnúť len na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom k zvýšeniu trestu pristúpil napriek tomu, že sám konštatoval, že pri výmere trestu mu nič nepriťažovalo ani nepoľahčovalo. Odôvodnenie krajského súdu, že uvedený trest mu uložil preto, že musel zohľadniť jeho výrazné sklony k páchaniu trestnej činnosti, označil obvinený za nezákonné, keďže na predchádzajúce odsúdenie súd nemôže prihliadnúť, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby za tieto predchádzajúce trestné činy nebol odsúdený. Zároveň poukázal na pochybenie krajského súdu, ktorý uviedol, že bol v nedávnej dobe vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúsku, čo však nezodpovedá skutočnosti, keďže doposiaľ bol len jedenkrát vo výkone trestu odňatia slobody, a to v Nemecku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na judikatúru NS SR (R 57/1984) bol dovolateľ názoru, že odvolací súd mu trest odňatia slobody zvýšil nezákonne.

Obvinený zároveň zastával názor, že odvolací súd nemôže rozhodnúť rozsudkom, ak sám nevykoná žiadne dôkazy a nemení skutkový stav, a teda rozhoduje len na skutkovom základe zistenom súdom prvého stupňa, pričom iné rozhodnutie je len dôsledkom odlišného hodnotenia dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa. Podľa neho v takom prípade musí odvolací súd vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený napadol výrok rozsudku krajského súdu o uložení trestu prepadnutia veci, a to 1 ks notebook Lenovo, model 80GO, Lenovo G50-30, ktorý považoval za nezákonný, dôvodiac tým, že uvedený notebook nebol použitý na páchanie trestnej činnosti a navyše, nebol ani v jeho výlučnom vlastníctve, ale len v jeho podielovom spoluvlastníctve, pričom druhou podielovou spoluvlastníčkou bola K. W., jeho bývalá družka. Poukázal na to, že v notebooku sa nachádzali predovšetkým fotografie zachytávajúce jeho rodinný a súkromný život, vrátane jeho fotografií s jeho maloletým synom, ktoré týmto nenávratne stratil. Uviedol, že ak dôvodom na uloženie trestu prepadnutia veci mala byť skutočnosť, že na uvedenom notebooku boli vyhotovené fiktívne faktúry cez webportal SuperFaktura.at, tieto boli vyhotovené prostredníctvom uvedenej voľne prístupnej webovej stránky, na ktorú je možné pripojiť sa prostredníctvom akéhokoľvek zariadenia. Argumentáciu súdu pre výrok o prepadnutí veci preto označil za nedostatočnú. Za nesprávny považoval aj záver súdu, že Občiansky zákonník nepozná pojem „spoločný majetok“, keďže uvedený zákon popri individuálnom vlastníctve upravuje aj bezpodielové vlastníctvo a podielové spoluvlastníctvo vecí, práve o ktoré sa podľa jeho tvrdenia v danom prípade jednalo.

Ako nezákonné a nespravodlivé dovolateľ vnímal aj rozhodnutie odvolacieho súdu o jeho zaradení na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Tr. zák., len všeobecne zdôvodnené poukazom na jeho predchádzajúce odsúdenia a závažnosť spáchaného trestného činu, ktoré samotný obvinený nepovažoval za relevantné a dostatočné pre sprísnenie výkonu trestu odňatia slobody.

Dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. odôvodnil poukazom na to, že podľa rozvrhu práce mal byť na rozhodovanie o jeho odvolaní podanom proti rozsudku Okresného súdu Zvolen príslušný senát Krajského súdu v Banskej Bystrici 4To, avšak v skutočnosti o ňom rozhodol senát 5To.

S ohľadom na uvedené skutočnosti považoval dovolateľ za zrejmé, že došlo k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vyhovel podanému dovolaniu a rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, bol porušený zákon v jeho neprospech; podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil v celom rozsahu, teda vo výroku o vine a treste napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, ako aj rozsudok Okresného súdu Zvolen zo 7. novembra 2017 (správne z 8. novembra 2017), sp. zn. 4T/118/2017, a chybné konanie, ktoré im predchádzalo; a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Zvolen, aby vec v celom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol a súčasne nariadil, aby ju súd rozhodol v inom zložení senátu alebo rozhodol o neodstrániteľnosti porušenia zákona a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, ako aj rozsudok Okresného súdu Zvolen zo 7. novembra 2017 (správne z 8. novembra 2017), sp. zn. 4T/118/2017, zrušil bez možnosti ich nápravy.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného W. K. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen sa písomným podaním z 10. decembra 2018 postupne osobitne vyjadril k jednotlivým dovolacím dôvodom uplatneným obvineným v podanom dovolaní.

Vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. pripomenul, že ak by mal byť tento naplnený, musel by súd rozhodovať v nezákonnom zložení, a teda namiesto senátom rozhodnúť samosudcom alebo senátom v neúplnom zložení. V prejednávanvej veci podľa neho z napadnutého rozsudku súdu druhého stupňa vyplýva, že tento rozhodoval na verejnom zasadnutí v senáte zloženom z jeho predsedu a dvoch členov. So zreteľom na uvedené mal za to, že uplatnený dovolací dôvod nebol preukázaný.

Námietke obvineného, že k zásadnému porušeniu práva na obhajobu, a teda naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. došlo nevykonaním obhajobou navrhovaných dôkazov bez náležitého zdôvodnenia, kontroval poukazom na judikatúru (R 7/2011), v zmysle ktorej za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Zároveň vyslovil presvedčenie, že neobstojí ani námietka nepribratia tlmočníka, vznesená obvineným tiež na odôvodnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., keďže sa v rámci trestného konania mohol vyjadrovať vo svojom materinskom jazyku - češtine, čo bolo aj zaznamenané, odpovedal a reagoval na položené otázky. Súčasne považoval za potrebné uviesť, že slovenský a český jazyk sú natoľko príbuznými jazykmi, že ani v úradnom styku medzi justičnými orgánmi oboch krajín sa, vzhľadom na ich skoro totožnosť, nevyžaduje úradný preklad.

Na margo dovolacieho dôvodu uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a podľa neho vychádzajúceho z nezákonnosti zadováženia dôkazov podstatných pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia úkonmi operatívno-pátracej činnosti bez príslušných príkazov prokurátora, prokurátor konštatoval, že dovolateľom namietaný postup polície bol zákonný. Ozrejmil, že Policajný zbor pred zákonným postupom vyšetrovateľa podľa § 199 ods. 1 Tr. por. realizoval operatívno-pátraciu činnosť, bez toho, aby zo strany jeho príslušníkov došlo k akejkoľvek policajnej provokácii, teda zámernému aktívnemu podnecovaniu alebo navádzaniu na trestnú činnosť. Zdôraznil, že príslušníci polície neovplyvňovali vôľu dovolateľa spáchať trestný čin, či už krádež obuvi v Rakúsku, jej

skladovanie v Q. a následný predaj svedkovi C. alebo prepravu za účelom predaja do ČR. V tejto súvislosti poukázal na platnú judikatúru SR, a to rozsudok NS SR z 18. októbra 2012, sp. zn. 5To/6/2012. Považoval za preukázané, že príslušníci polície vo vzťahu k obvinenému neuplatnili žiadnu formu vplyvu, aby podnietili spáchanie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný, ale naopak, iba takú formu vplyvu, aby bol trestný čin odhalený.

K nezákonnosti dôkazov, ktoré mali byť podľa dovolateľa získané v rozpore s § 115 Tr. por., prokurátor zdôraznil, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej komunikácie bol realizovaný na základe súhlasu sudcu Krajského súdu v Bratislave z 1. decembra 2016, č. p. KSBA-V-981-1/2016-6Ntt-294/2016, a to v zmysle zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným používaním informačno-technických prostriedkov. Dovolateľom namietanému porušeniu § 115 ods. 1, ods. 7 Tr. por. oponoval poukazom na rozsudok NS SR zo 6. júna 2016, sp. zn. 2TdoV/11/2015, v ktorom dovolací súd uviedol, že odkaz na uvedené ustanovenie je neopodstatnený, keďže toto je možné aplikovať len v prípade odpočúvania realizovaného postupom podľa Trestného poriadku (§ 115), kým pre použiteľnosť informácií získaných odpočúvaním realizovaným v režime zákona o ochrane pred odpočúvaním v „inej“ veci platí (iba) § 7 ods. 2 uvedeného zákona. Vzhľadom na uvedené považovala obžaloba získané dôkazy za zákonné a použiteľné pred súdom.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyjadril prokurátor presvedčenie, že konajúce súdy sa dostatočným a rozsiahlym spôsobom vysporiadali s dôkaznou situáciou, v odôvodneniach svojich rozhodnutí rozviedli úvahy, na podklade ktorých následne rozhodli, a teda že bolo dostatočným zákonným spôsobom preukázané, že obvinený, majúc vedomosť o nelegálnom pôvode tovaru, za účelom získania prospechu sa snažil odcudzený tovar, pochádzajúci z trestnej činnosti, v úmysle zatajiť jeho existenciu, uschovať a ukryť do doby získania vhodného odberateľa, časť tohto tovaru predal C., časť sa snažil vyviezť do Českej republiky a tam predať, a týmto konaním získať pre seba nelegálny prospech vo výške najmenej 28 790,- Eur, keď za týmto účelom vyhotovil viaceré fiktívnych faktúr. Uvedeným konaním naplnil dovolateľ všetky zákonné znaky zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Záverom prokurátor zhrnul, že podľa jeho mienky nebol v uvedenej veci naplnený ani jeden dovolací dôvod, uplatnený v podanom dovolaní. Zotrval na tvrdení, že všetky procesné úkony vykonané v rámci vyšetrovania a konania pred súdom boli realizované v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, a teda zákonne.

V kontexte uvedených skutočností prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného W. K. na neverejnom zasadnutí s poukazom na § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Následne súd prvého stupňa po odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec dovolaciemu súdu.

Obvinený vlastným písomným podaním z 23. decembra 2018, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 4. januára 2019, písomným podaním z 27. decembra 2018, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 2. januára 2018, písomným podaním zo 6. januára 2019, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 8. januára 2019, písomným podaním z 2. februára 2019, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 13. februára 2019, písomným podaním z 27. februára 2019, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 8. marca 2019, písomným podaním z 3. marca 2019, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 7. marca 2019, písomným podaním zo 6. marca 2019, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 11. marca 2019, písomným podaním z 3. marca 2019, pôvodne adresovaným súdu prvého stupňa, Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručeným 19. marca 2019, písomným podaním z 27. marca 2019, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 1. apríla 2019, písomným podaním zo 6. mája 2019, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 15. mája 2019, a písomným podaním z 21. júla 2019, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 24. júla 2019, opakujúc argumentáciu uplatnenú v podanom dovolaní, opakovane žiadal dovolací súd o preskúmanie zákonnosti „vyšetrovacieho spisu z predprípravného konania“, vedeného na NPZJ NAKA, Expozitúra Bratislava pod č. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, ktorý napriek opakovaným žiadosťiam nebol poskytnutý súdu prvého stupňa ani obhajobe na nahliadnutie,

pričom podľa jeho názoru obsahuje dôkaz o nezákonnosti postupu polície, ktorá napriek tomu, že už od 1. decembra 2016 disponovala dostatkom informácií o jeho trestnej činnosti až do 7. decembra 2016 nepostupovala podľa Trestného poriadku, a tak porušovala jeho Ústavou SR zaručené práva, a o preskúmanie a kontrolu „dožiadania rakúskych justičných orgánov“, na základe ktorého sa začalo po jeho osobe a obuvi značky I.-I. pátrať; dopĺňal listinné dôkazy a žiadal o poskytnutie informácií o stave konania. Nad rámec podaného dovolania v podaniach z 27. decembra 2018 a zo 6. januára 2019 napadol aj postup súdu, ktorý (v rozpore s judikatúrou ÚS SR, NS SR a EŠLP) rozhodol o jeho vzatí do väzby bez pribratia tlmočníka, hoci on výslovne žiadal, keďže dostatočne nerozumel obvineniu ani otázkam súdu, a navyše po prekročení lehoty 48 hodín o 2 minúty (podľa podania z 27. decembra 2018), respektíve o 3 minúty (podľa podania zo 6. januára 2019), čo nenapravil ani Krajský súd v Banskej Bystrici. Rovnakým podaním (z 27. decembra 2018) rozšíril námietky uplatnené v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. o skutočnosť, že podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici súd, ktorý rozhoduje o väzbe, nemôže rozhodovať aj o treste. O zaujatosti krajského súdu podľa neho svedčil aj jeho postup, keď bez návrhu prokurátora tomuto nahlas diktoval, čo má diktovať do zápisnice, aby mohol rozhodnúť o zrušení súhrnného trestu a uložiť samostatný trest. Námietky proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o zrušení súhrnného trestu doplnil podaním zo 6. marca 2019 o argumentáciu, že zo staršej judikatúry NS SR vyplýva, že súd má pri ukladaní súhrnného trestu čakať na právoplatnosť rozsudku, ktorý sa súhrnným trestom ruší, pričom v jeho prípade sa tento rozsudok stal právoplatným až v roku 2017 a k trestnému činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti malo dôjsť už od 29. novembra 2016 do 7. decembra 2016. Obhajoval sa tiež tým, že o skoršom rozsudku nevedel, keďže bol na PN a mal za to, že hlavné pojednávanie bolo odročené.

Súčasťou písomného podania dovolateľa zo 6. marca 2019, doručeného dovolaciemu súdu 11. marca 2019, bola aj reakcia obvineného na vyjadrenie okresnej prokuratúry k ním podanému dovolaniu, v rámci ktorej dovolateľ zotrval okrem ďalšej, opätovne uvádzanej, obhajobnej argumentácie, aj na tvrdení, že nerozumel, respektíve nerozumel dostatočne priebehu hlavného pojednávania, pričom odkázal na zvukové záznamy z hlavného pojednávania, na ktorých malo byť zachytené, ako sa mu samotná sudkyňa snažila niektoré termíny a vety vysvetliť. Vyhlásil, že vôbec nepochopil obžalobu, a konštatoval, že tlmočník mu v trestnom konaní nebol zabezpečený iba preto, že súdu sa ho nepodarilo zabezpečiť pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby.

V reakcii na predmetné vyjadrenie dovolateľa, zaslané Okresnej prokuratúre Zvolen dovolacím súdom, prokurátor oznámil, že sa k uvedenému podaniu obvineného zo 6. marca 2019 nebude vyjadrovať a zotrval na svojom vyjadrení z 10. decembra 2018.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného W. K. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v

ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Nezákonne zloženým súdom (§ 371 ods. 1 písm. b) Tr. por.) sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Pôjde najmä o prípady, keď rozhodoval samosudca namiesto senátu alebo keď bol senát súdu zložený z predsedu senátu a prísediacich, hoci mal rozhodovať senát zložený len zo sudcov, alebo naopak, či keď senát rozhodoval v neúplnom zložení, a podobne. Trestný poriadok ako aj zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzujú obsadenie súdu od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov.

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma

predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Vo vzťahu k nižšie vymedzeným námietkam obvineného W. K., ním subsumovaným pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., považuje dovolací súd, vzhľadom na ich obsah, za potrebné zdôrazniť, že nakoľko dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia vyjadrujúcej jeho nezmeniteľnosť a záväznosť, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Tomu zodpovedá aj striktné obmedzenie možnosti podať dovolanie jednak vymedzením dovolacích dôvodov a jednak stanovením povinnosti namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 4 prvá veta Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Cieľom ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. je predísť tomu, aby konanie pred odvolacím súdom slúžilo ako možnosť namietať nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej možnej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v odvolacom konaní, a v podstate by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

V prejednávanej veci je z obsahu podaného dovolania zrejmé, že hoci námietky uplatnené obvineným v rámci dovolacieho dôvodu vyjadreného v § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. sa vzťahujú až na štádium konania pred odvolacím súdom, okolnosti, z ktorých vychádzajú, boli obvinenému preukázateľne známe už pred rozhodnutím odvolacieho súdu, a teda ešte v pôvodnom konaní v zmysle citovaného § 371 ods. 4 prvej vety Tr. por. Z príslušného spisu je zistiteľné, že po predložení predmetnej trestnej veci obvineného odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní obvineného a jej pridelení jeho senátu 5To pod sp. zn. 4To/154/2017 (č. l. 2 419) 7. decembra 2017 obhajkyňa obvineného 19. decembra 2017 nazrela na Krajskom súde v Banskej Bystrici do súdneho spisu. Predmetný senát 5To zároveň 28. decembra 2017 vykonal v trestnej veci obvineného, sp. zn. 4To/154/2017, neverejné zasadnutie za účasti samotného obvineného i jeho obhajkyne (č. l. 2 477). Navyše, samotný obvinený mu k sp. zn. "4To/154/2017 (5To)" adresoval písomné podanie označené ako "Žiadosť o vykonanie dôkazov na verejnom zasadnutí dňa 3. apríla 2018," ktoré bolo odvolaciemu súdu doručené 2. marca 2018 a ktoré je (vrátane jeho príloh) založené v spise (č. l. 2 514 - 2 532). Z uvedeného je zrejmé, že obvinený mal o

okolnostiach, o ktoré opiera dovolacie námietky vznesené podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. vedomosť už v priebehu konania na odvolacom súde, a to ešte pre uskutočnením verejného zasadnutia 3. apríla 2018, na ktorom bolo o podanom odvolaní rozhodnuté, avšak napriek tomu ich nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Rovnako, z obsahu spisového materiálu spoľahlivo vyplýva, že ani dovolacia námietka uvádzaná obvineným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a obviňujúca orgány činné v trestnom konaní z ovplyvnenia výpovede svedka O. Ď. nezákonným postupom, spočívajúcim v poskytnutí prepisov ITP záznamov a majúcim za následok znehodnotenie výpovede tohto svedka, nebola v konaní pred súdom prvého ani druhého stupňa vznesená, hoci vzhľadom na aktívnu účasť obvineného v trestnom konaní, v danom prípade obzvlášť v štádiu konania pred súdom, ako aj prítomnosť jeho obhajkyne na dotknutom procesnom úkone (výsluchu svedka O.Ú. Ď. 15. marca 2017, č. l. 376 - 387), je zrejmé, že dovolaním namietaná nezákonnosť procesného postupu, ktorého sa mal konajúci vyšetrovateľ dopustiť, musela byť obvinenému známa už v pôvodnom konaní.

Uvedený záver je potrebné z dostupného spisového (vyšetrovacieho i súdneho) materiálu vyvodiť aj vo vzťahu k námietkam, o ktoré obvinený oprel dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a ktorými v jednom prípade namietal, že k jeho zadržaniu a obmedzeniu osobnej slobody colníkmi došlo bez kontroly obsahu prevážaného tovaru, kým v druhom prípade protichodne napádal zákonnosť jeho zadržania a prehliadky zastavených motorových vozidiel realizovaných colníkmi do príchodu vyšetrovateľa KR PZ Banská Bystrica. Z povahy okolností (zastavenia motorových vozidiel a jeho zadržania colníkmi), z ktorých obvinený vyvodil záver o nezákonnosti postupu colných orgánov, a teda na ktorých založil uvedené dovolacie námietky, vyplýva, že tieto mu tak, ako ich prezentoval, museli byť známe v podstate už od uskutočnenia napádaného procesného postupu, ktorého bol účastný, najneskôr však od okamihu preštudovania vyšetrovacieho spisu v dňoch 22. - 23. mája 2017 a 25. - 26. mája 2017, uskutočneného za aktívnej prítomnosti jeho obhajkyne.

Najneskôr v konaní pre odvolacím súdom obvinený nevzniesol ani ďalšiu z dovolacích námietok uplatnených z titulu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Obvinený v priebehu celého predchádzajúceho konania, až do podania dovolania, výslovne nenamietal neobstaranie znaleckého posudku na overenie jeho hlasu na záznamoch realizovaného odpočúvania telekomunikačnej prevádzky a uskutočnenie takého znaleckého skúmania ani nenavrhol. Len vo vzťahu k niektorým z prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky oboznamovaných na hlavnom pojednávaní 20. októbra 2017 uviedol, že „nebolo preukázané, že telefónny hovor bol uskutočnený mnou a že ten hlas bol môj,“ (č. l. 2 147) zatiaľ čo vo vzťahu k ostatným záznamom telekomunikačnej prevádzky (realizovaným z toho istého telefónneho čísla), tieto vysvetľujúcim spôsobom pripomienkujúc, konkludentne potvrdil, že bol ich účastníkom. Vyhotovenie predmetného znaleckého posudku nepožadoval ani v záverečnej reči, v ktorej sa v tejto súvislosti obmedzil tiež len na spochybnenie skutočnosti, že na zabezpečených záznamoch telekomunikačnej prevádzky je zachytený jeho hlas (č. l. 2 309). Je teda evidentné, že skutočnosti, ktoré podľa obvineného vyvolávajú potrebu obstarania predmetného znaleckého posudku, mu tak, ako ich prezentoval, museli byť známe už v pôvodnom konaní, najneskôr od okamihu, ako boli na hlavnom pojednávaní 20. októbra 2017 za aktívnej prítomnosti jeho i jeho obhajkyne postupne oboznamované. Navyše, z obsahu uvedeného je zároveň zrejmé, že obvinený v skutočnosti nenamietol nezákonnosť vykonania predmetného dôkazu - znaleckého posudku na overenie jeho hlasu, ale jeho neobstaranie považoval (okrem iných, nižšie uvedených dôvodov) len za ďalší dôvod, pre ktorý konajúce súdy nemali prihliadnúť na iné, v konaní obstarané dôkazy, a to prepisy záznamov telekomunikačnej prevádzky, a teda že len zo svojho uhla pohľadu hodnotil vykonané dôkazy, nestotožňujúc sa s rozsahom a hodnotením vykonaného dokazovania.

Z tohto dôvodu ani jedna z týchto námietok obvineného (týkajúcich sa výpovede svedka O. Ď., obmedzenia jeho osobnej slobody a prehliadky zastavených motorových vozidiel colníkmi a neobstarania znaleckého posudku na overenie jeho hlasu na záznamoch telekomunikačnej prevádzky) nemôže byť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu, ku ktorému smeruje. To znamená, že obvinený dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., takto obsahovo vymedzené, nemohol

v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. v dovolacom konaní použiť.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky obvineného, uplatnené v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., tieto svojím obsahom zodpovedajú výhradám obvineného realizovaným v priebehu konania pred súdom, vrátane podaného odvolania, a teda spĺňajú podmienky vyžadované ustanovením § 371 ods. 4 Tr. por. Dovolací súd preto v ďalšej časti pristúpil k posúdeniu dôvodnosti týchto námietok obvineného a tiež námietok subsumovaných obvineným pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorého uplatnenie v dovolacom konaní nie je viazané na splnenie podmienok uvedených v § 371 ods. 4 Tr. por.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Abstrahujúc hlavné idey obsiahnuté v formulovaní dovolania a naň nadväzujúcich ďalších písomných podaní obvineného, dovolací súd vyvodil, že vyslovenia zásadného porušenia práva na obhajobu, a teda naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., sa obvinený domáhal v podstate z dôvodu, že v konaní pred súdom neboli vykonané ním navrhnuté dôkazy, z dôvodu, že v prípravnom konaní bolo nariadené znalecké skúmanie, účelom ktorého bolo zistiť, či má sklony ku konfabuláciám, z dôvodu, že odvolací súd hodnotil dôkazy spôsobom nahrádzajúcim činnosť prvostupňového súdu, z dôvodu nezabezpečenia a nesprístupnenia spisu vedeného PPZ NAKA NPZJ Bratislava pod č. p. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, z dôvodu, že do konania nebol pribratý tlmočník a prekladateľ, ako aj z dôvodu (hoci obvineným formálne nesubsumovaného pod žiadne z ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.), že odvolací súd naviedol prokurátora na rozšírenie podaného odvolania o ďalšie odvolacie námietky, pričom, s ohľadom na príslušný spisový materiál, musel zároveň konštatovať, že žiadna z uvedených dovolacích námietok nebola obvineným vznesená dôvodne. K rovnakému záveru dovolací súd dospel aj vo vzťahu k námietke nevykonania znaleckého dokazovania za účelom zistenia, či svedok Mgr. K. C. má sklony ku konfabuláciám, ako aj vo vzťahu k výhrade obvineného, smerujúcej k nevysporiadaniu sa konajúcich súdov s rozpormi v jednotlivých výpovediach menovaného svedka, pôvodne subsumovaných pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., v skutočnosti však obsahovo naplňajúcich dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Naproti tomu dovolaciu námietku obvineného založenú na jeho tvrdení, že výpovede svedkov Mgr. K. C. a D. N. I. boli ovplyvňované zo strany orgánov činných v trestnom konaní, najvyšší súd posúdil z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a nie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., na odôvodnenie ktorého bola uplatnená obvineným, keďže z jej podstaty je zjavné, že obvinený ňou z dôvodu manipulácie napáda zákonnosť predmetných dôkazov, t.j. výpovedí svedka Mgr. K. C. a svedkyne D. N. I..

Výhrady obvineného smerujúce voči nevykonaniu obhajobou navrhnutých dôkazov, konkrétne výsluchu colníkov O. K. a kpt. S. I., vykonávaných 7. decembra 2016 hliadku na začiatku obce U. I., výsluchu ich nadriadeného mjr. PhDr. Z. Z., výsluchu svedka S. T., strážnika areálu v Q., časti V., v ktorom sa nachádzal jeho sklad, výsluchu policajtov operatívnych služieb PZ vykonávaných sledovanie jeho osoby a jeho skladu, výsluchu vyšetrovateľa KR PZ Banská Bystrica mjr. Ing. S. N., výsluchu svedka W. N. zo spoločnosti D. W. N., I. I. W.. V., a výsluchu svedkov S. Č. a A. D., ako aj voči nariadeniu znaleckého skúmania jeho osoby a jeho nenariadeniu vo vzťahu k svedkovi Mgr. K. C. a tiež voči hodnoteniu dôkazov prvostupňovým, ale najmä odvolacím súdom, vrátane obvineným tvrdeného nevysporiadania sa súdov s rozpormi vo výpovediach svedka Mgr. K. C., sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu sčasti aj so zamietnutím jeho návrhov na doplnenie dokazovania vykonaním uvedených výsluchov a obstaraním požadovaného znaleckého posudku, ale predovšetkým s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu ako celku a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc zamietnutie uvedených návrhov na doplnenie dokazovania a zároveň nariadenie znaleckého skúmania jeho osoby a tiež nesprávne a nedôsledné vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov a obzvlášť, opakovane uvádzané, nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností (týkajúcich sa najmä rozporov vo výpovediach jednotlivých svedkov a okolností, majúcich podľa jeho názoru vplyv na zákonnosť jednotlivých vykonaných dôkazov) okresným i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol rozsah vykonaného dokazovania a

najmä spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi prvého i druhého stupňa, tieto zároveň, vyberajúc tie z nich, ktoré zodpovedajú potrebám jeho obhajobnej stratégie, sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil už v pôvodnom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na spochybňovaní vierohodnosti výpovedí svedkov obžaloby, najmä svedka Mgr. K. C., ako aj na obviňovaní orgánov činných v trestnom konaní a konajúcich súdov z tendenčného hodnotenia vykonaných dôkazov. Z podstaty týchto námietok dovolateľa vyplýva, že ide o námietky výlučne skutkového charakteru, smerujúce sčasti proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, sčasti proti správnosti a úplnosti zisteného skutku a predovšetkým proti spôsobu, akým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili.

V kontexte uvedených zistení považuje najvyšší súd za žiaduce pripomenúť, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Pre zisťovanie skutkového stavu veci a hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení rozsahu vykonaného dokazovania ako nedostatočného a výpovedí svedka Mgr. K. C. ako nevierohodných priznať v rámci dovolacieho konania akúkoľvek relevanciu. Samotné hodnotenie rozsahu a výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaných skutkov, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu.

Zároveň sa k vyššie vymedzeným námietkam obvineného žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Pokiaľ ide o relevanciu dovolacích námietok obvineného, týkajúcich sa nevykonania znaleckého dokazovania za účelom zistenia, či svedok Mgr. K. C. má sklony ku konfabuláciám, a nevysporiadania sa konajúcich súdov s rozpormi v jednotlivých výpovediach uvedeného svedka, vo vzťahu k obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., je potrebné konštatovať, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia podaného dovolania a čo do ich podstaty ním načrtnutý v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia), že tieto v skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi voči zákonnosti vykonaných dôkazov či napádajúcimi porušenie ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdov o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú nielen obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., prípadne podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. K tomu je len pre úplnosť potrebné dodať, že uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Na druhej strane, majúci na zreteli, že obsahom práva na obhajobu je aj právo navrhnúť dôkazy a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa takými návrhmi adekvátne zaoberať, a teda najneskôr pred meritorným rozhodnutím im buď vyhovieť alebo ich odmietnuť, respektíve rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (R 116/2014), je potrebné pripustiť, že za istých okolností môže dôjsť k zásadnému porušeniu práva na obhajobu aj v súvislosti s neakceptovaním návrhu obvineného na vykonanie, respektíve doplnenie dokazovania. Bolo by tomu tak vtedy, ak by o takom návrhu nebolo rozhodnuté alebo by bol návrh na dokazovanie odmietnutý bez náležitých dôvodov, t.j. najmä bez zrozumiteľného a presvedčivého vysvetlenia nemožnosti vykonania dokazovania, respektíve nadbytočnosti a nepotrebnosti jeho doplnenia. Len v takých prípadoch by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného, a teda aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd v súvislosti s námietkou obvineného, vyčítajúcou konajúcim súdom, že nepristúpili k vykonaniu obhajobou navrhnutých dôkazov, vrátane znaleckého posúdenia osoby svedka Mgr. K. C., skúmal len, či o tomto bolo kvalifikovaným spôsobom rozhodnuté, pričom zistil, že v prejednávanej veci nenastala ani jedna z vyššie popísaných situácií, odôvodňujúcich prijatie záveru o zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu. Ako vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, súd prvého stupňa sa so všetkými návrhmi obhajoby na doplnenie dokazovania, vznesenými obhajkyňou i samotným obvineným v priebehu konania pred súdom na jednotlivých hlavných pojednaniach i v početných písomných podaniach, vysporiadal po procesnej stránke správne, keď uznesením vyhláseným (a odôvodneným) na hlavnom pojednávaní 3. novembra 2017 (č. l. 2 265) tieto odmietol. Navyše, odôvodnenie odmietnutia vyššie uvádzaných návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania sa premietlo i do rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom tento explicitným spôsobom, podrobne a osobitne vo vzťahu k jednotlivým návrhom obhajoby vyjadril dôvody, pre ktoré im nevyhovelo, prípadne nemohol vyhovieť. Výslovne sa nevysporiadal len s návrhom obvineného na zabezpečenie a oboznámenie listinných dôkazov tvoriacich spis vedený PPZ NAKA NPZJ Bratislava pod č. p. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, avšak s ohľadom na postup okresného súdu, ktorý sa v záujme vyhovieť tejto požiadavke obhajoby opakovane (neúspešne) obrátil na príslušný útvar Policajného zboru, nemožno tento nedostatok považovať za porušenie práva na obhajobu v takej kvalite a intenzite, ktoré sú zákonom požadované pre naplnenie dikcie § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., keďže dôvod, pre ktorý súd prvého stupňa nevyhovelo tomuto návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, je evidentný z obsahu súdneho spisu a obvinenému bol známy. So zreteľom na bezvýslednosť úsilia okresného súdu o zabezpečenie predmetného spisu, ale najmä na dokazovanie, vykonané prvostupňovým súdom v rozsahu spoľahlivo dostačujúcom na prijatie skutkových záverov, nemožno mať (aj s ohľadom na skutočnosti uvedené k námietke samotného nesprístupnenia tejto časti spisového materiálu nižšie) dôvodné pochybnosti o nadbytočnosti a nepotrebnosti vykonania tohto dôkazu. Vzhľadom na uvedené nebolo možné vyvodiť, že by výslovne nevyjadrenie dôvodov odmietnutia návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania oboznámením obsahu dotknutého spisu v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí malo za následok porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Rovnako, s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 43/2018), bolo potrebné odmietnuť aj výhrady obvineného, vyčítajúce aj odvolaciemu súdu nevykonanie obhajobou navrhnutých dôkazov, hoci formálne zodpovedajúce skutočnému stavu veci, keďže krajský súd sa s písomným návrhom obvineného, doručeným 2. marca 2018 (č. l. 2 514 - 2 517) skutočne ani na verejnom zasadnutí ani v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia výslovne nevysporiadal. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia je však zrejmé, že na tento návrh obvineného reflektoval, keď sa s dôkaznou situáciou, týkajúcou sa okolností, k spochybneniu ktorých obvinený svojím návrhom na doplnenie dokazovania smeroval (t. j. okolností predchádzajúcich jeho zadržaniu a majúcich svedčiť o nezákonnosti postupu polície v čase pred začatím trestného stíhania), vysporiadal, a to s odkazom na iné, v konaní už skôr vykonané dôkazy, čo je v zmysle rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu z hľadiska zachovania práv obhajoby (čomu zodpovedá aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) postačujúce s tým, že pokiaľ odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, nemieni návrhom (ktorejkoľvek) strany na vykonanie dôkazov, vzneseným v odvolacom konaní, vyhovieť, (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní) nie je ani potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol. K tomu sa žiada dodať, že žiaden z obvineným v odvolacom konaní navrhnutých dôkazov sa netýkal okolností spáchania skutkov, ktoré sa mu kládli za vinu, ale výlučne spôsobu, akým príslušníci Policajného zboru postupovali pri obstarávaní operatívnych informácií o obvineným páchanej trestnej činnosti, pričom, navyše, časť týchto dôkazov (navrhnutých obvineným v odvolacom konaní) tvorili listiny, ktoré boli súčasťou už vyšetrovacieho spisu (upovedomenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo 7. apríla 2017, č. IV Pz 61/17/1000-11, zažurnalizované na č. l. 14 vyšetrovacieho spisu a po predložení obvineným opätovne na č. l. 2 527 súdneho spisu, zápisnica z miesta zadržania zo 7. decembra 2016, zažurnalizovaná na č. l. 109 - 110 vyšetrovacieho spisu, a ďalšie písomnosti zaslané na vyžiadanie obvineného Colným úradom Banská Bystrica), časť dôkazy, o odmietnutí vykonania ktorých už súd prvého stupňa rozhodol (výsluch svedkov mjr. PhDr. Z. Z. a S. T., oboznámenie spisu vedeného PPZ NAKA NPZJ Bratislava pod č. p. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016), prípadne dôkazy z nich odvodené (výsluch svedkyne Q. O., ktorá mala svedčiť o okolnostiach, o ktorých sa mala dozvedieť od svedka S. T., oboznámenie čestných prehlásení svedkov S. T. a Q. O., obsahom ktorých sú skutočnosti, vo vzťahu ku ktorým sa navrhoval aj výsluch menovaných svedkov).

Ohľadom spisu, vedeného PPZ NAKA NPZJ Bratislava pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, malo podľa názoru obvineného dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu vyjadreného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nielen tým, že konajúce súdy nevyhoveli jeho návrhu na vykonanie dôkazu oboznámením listín tvoriacich tento spis, ale tiež tým, že tento mu v trestnom konaní nebol sprístupnený na nahliadnutie. Najvyšší súd Slovenskej republiky musel vo vzťahu k týmto námietkam obvineného predovšetkým konštatovať, že s ohľadom na obsah vznesených námietok mali byť tieto správne subsumované pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., a zároveň pripustiť, že sú, v rozsahu vyčítajúcom konajúcim súdom, že obvinenému neumožnili oboznámiť sa s časťou spisového materiálu, vedeného v danej veci, aj z (minimálne) formálneho hľadiska spôsobilé tento naplniť. Preto sa podrobne oboznámil s postupom súdu prvého stupňa pri zabezpečovaní tejto časti práv obhajoby, pričom zistil, že predsedníčka senátu okresného súdu promptne reagovala na každú zo žiadostí obhajoby o zabezpečenie požadovaného spisového materiálu, a to nasledovne: na žiadosť obhajkyne obvineného, vznesenú na hlavnom pojednávaní 25. augusta 2017, o zabezpečenie spisu Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, pod ČVS: PPZ-NKA-TZJ11-242-15/2016 a ČVS: PPZ-NKA-TZJ11-242-81/2016 (č. l. 1 923) (správne malo ísť o ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242-15/2016 a ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242-81/2016), žiadosťou z 25. augusta 2017 (č. l. 1 928), na podklade ktorej boli požadované písomnosti doručené a založené do súdneho spisu na č. l. 1 944 - 1 945 a č. l. 1946; na písomnú žiadosť obhajkyne obvineného zo 14. septembra 2017 o zabezpečenie a pripojenie celého spisového materiálu z konania s krycím názvom "HRON4", v ktorom bol vydaný príkaz na odpočúvanie č. k. KSBA-V-981-1/2016-6NTT-294/2016 z 1. decembra 2016 (č. l. 2 018), žiadosťou z 21. septembra 2017 o jeho zapožičanie (č. l. 2 028), na základe ktorej bolo konajúcemu súdu zaslané predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spolu so žiadosťou o vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku podľa zákona č. 166/2003 Z. z., ktoré boli k spisovému materiálu, vedenému v danej trestnej veci pripojené

ako utajovaná príloha, s ktorou sa obhajkyňa obvineného i jemu ustanovený náhradný obhajca oboznámili 22. septembra 2017 (č. l. 2 044) a opätovne, aj za účasti obvineného, 27. septembra 2017 (č. l. 2 058 - 2 059) a 6. októbra 2017 (č. l. 2 102 - 2 103); na opätovnú písomnú žiadosť obhajkyne obvineného z 9. októbra 2017 o zabezpečenie listín, týkajúcich sa úkonov vykonaných so svedkom S. T., keďže tieto neboli súčasťou oboznámenej utajovanej prílohy, predloženej na základe žiadosti o zapožičanie spisu vedeného v konaní s krycím názvom "HRON4" (č. l. 2 108), žiadosťou z 19. októbra 2017 (č. l. 2 120), v reakcii na ktorú vyšetrovateľ Policajného zboru mjr. Ing. S. N. súdu písomným podaním z 19. októbra 2017 (č. l. 2 121) ozrejmil, že výsluch osoby S. T. ani iný listinný podklad, ktorý by sa menovaného týkal, nikdy neboli súčasťou vyšetrovacieho spisu. Napriek uvedenému predsedníčka senátu súdu prvého stupňa sa žiadosťou z 23. októbra 2017 (č. l. 2 159) obrátila ešte aj na Úrad inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, od ktorého požadovala zaslanie listín, z ktorých obhajoba vyvodzovala, že pred začatím trestného stíhania došlo k realizácii úkonov s osobou S. T., prípadne listín vyhotovených z týchto úkonov. Požadované listinné materiály boli okresnému súdu zaslané 24. októbra 2017 a sú súčasťou súdneho spisu na č. l. 2 161 - 2 171. Z uvedeného je zrejmé, že skutočnosť, že spis vedený v konaní s krycím názvom "HRON4" sa v konaní pred súdom prvého stupňa nepodarilo zabezpečiť, bolo sčasti spôsobené samotnou obhajobou, ktorá napriek tomu, že disponovala výňatkami z tohto spisu a mala prístup k všetkým písomnostiam nachádzajúcim sa v súdnom i vyšetrovacom spise, nesprávne formulovala svoje žiadosti o zabezpečenie dôkazného prostriedku, ktorého sa domáhala a ktorý, podľa jej mienky, mal preukazovať nezákonnosť postupu polície v štádiu pred začatím trestného stíhania, keď tento ani v jednej zo svojich žiadostí nedokázala správne označiť (ide o spis vedený pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016). Rovnakú výhradu však možno formulovať aj voči konajúcim súdom, ktorým, a to najmä pokiaľ ide o súd prvého stupňa, nemožno uprieť preukázanie značného úsilia s cieľom vyhovieť tomuto návrhu obhajoby, avšak zároveň treba vyčítať, že príslušným listinám, umožňujúcim jednoznačne identifikovať požadovaný spisový materiál, celkom evidentne nevenoval dostatočnú pozornosť. Pritom Najvyšší súd Slovenskej republiky si uvedený spisový materiál (vedený Prezidiom Policajného zboru, Národnou kriminálnou agentúrou, Národnou protizločineckou jednotkou, expozitúrou Bratislava, v konaní s krycím názvom "HRON4" pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016) s úspechom obstaral a tento mu bol napokon zaslaný samotným Okresným súdom Zvolen, ktorému bol Prezidiom Policajného zboru, Národnou kriminálnou agentúrou, Národnou protizločineckou jednotkou, expozitúrou Bratislava, postúpený ku konaniu vedenému na tomto okresnom súde v inej trestnej veci. Napriek uvedeným zisteniam má však dovolací súd, najmä s ohľadom na obsah spisového materiálu vedeného pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, za to, že záver, že jeho nezabezpečením v konaní a neprístupnením obvinenému došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom, by bol dôsledkom len vyslovene formalistického výkladu ustanovení Trestného poriadku, zabezpečujúcich práva obhajoby, a to nepochybne najmä § 69 Tr. por. V skutočnosti, v materiálnej rovine nedošlo k takému zásahu do práva na obhajobu obvineného, ktorý by svojím charakterom a najmä požadovanou intenzitou mohol naplniť dikciu § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Predovšetkým je žiaduce uviesť, že predmetný spisový materiál nepozostáva z 81 listín, majúcich charakter dôkazov v trestnej veci obvineného, ako sa obvinený domnieval na základe niekoľkých jeho súčastí, ktorými disponoval. Spis, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, je v skutočnosti tvorený síce až 131 listinami, avšak len skutočný zlomok z nich sa týka konania vedeného v trestnej veci obvineného, t.j. konania s krycím názvom "HRON4". Prevažná väčšina tohto spisového materiálu je tvorená písomnosťami, ktoré s trestnou vecou obvineného nesúvisia, keďže pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 bola vedená približne desiatka ďalších konaní s inými krycimi názvami, voči iným obvineným a pre iné skutky. Navyše, aj spomedzi tých písomností dotknutého spisového materiálu, ktoré sa týkajú trestnej veci obvineného, je z hľadiska posúdenia viny obvineného za prejednávané skutky i zhodnotenia zákonnosti postupu operatívnych zložiek polície relevantných len niekoľko, pričom všetky tieto (o ktoré bol opretý aj podnet na trestné stíhanie obvineného) sú obsiahnuté v samotnom vyšetrovacom či súdnom spise - ide o č. l. 11 dotknutého spisu (ktorému zodpovedá č. l. 810 - 811 vyšetrovacieho spisu), č. l. 15 dotknutého spisu (ktorému zodpovedá č. l. 812 vyšetrovacieho spisu, č. l. 1 944 súdneho spisu), č. l. 16 dotknutého spisu (ktorému zodpovedá č. l. 814 vyšetrovacieho spisu), č. l. 18 dotknutého spisu (ktorému zodpovedá č. l. 946 vyšetrovacieho spisu). Spomedzi ostatných listín, nachádzajúcich sa v dotknutom spise a týkajúcich sa prejednáwanej veci, má pre trestné konanie (prípadne posúdenie dôvodnosti námietok obvineného) význam aj č. l. 13 dotknutého spisu, ktorému zodpovedá č. l. 2 475

súdneho spisu. Ostatné listiny nachádzajúce sa v spise, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, a týkajúce sa akcie s krycím názvom "HRON4", sú písomnosťami administratívneho charakteru, pričom v prevažnej miere ide o prijaté žiadosti Krajského riaditeľstva v Banskej Bystrici, vedúceho v danej trestnej veci obvineného vyšetovanie (pod č. KRP-131/1-VYS-BB-2016), o poskytnutie záznamov realizovaných na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. KSBA-V-981-1/2016-6Ntt-294/2016 z 1. decembra 2016 pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-V-181/2016 ako dôkazu v trestnom konaní a odpovede na ne, do spisu doručené žiadosti konajúceho súdu, ale i samotného obvineného o spoluprácu pri objasňovaní trestnej činnosti iných páchatel'ov či o prepis záznamov telekomunikačnej prevádzky, úradné záznamy z vyťaženia obvineného na základe jeho vlastnej žiadosti, úradné záznamy o vykonaní kontroly spisu na základe podnetu obvineného a ďalšiu komunikáciu s vyšetrovateľom, s konajúcim súdom, ako aj výsledky lustrácie obvineného v informačných systémoch, štandardne využívaných v trestnom konaní, výsledky lustrácií v ktorých sú aj súčasťou vyšetrovacieho a súdneho spisu, vedeného v danej trestnej veci. Z uvedeného vyplýva, že všetky listiny skutočne relevantné pre posúdenie viny obvineného i zákonnosti postupu polície v štádiu pred začatím trestného stíhania boli zároveň obsahom spisového materiálu, s ktorým mal obvinený možnosť sa oboznámiť a len s ktorým disponovali aj konajúce súdy a na podklade ktorého tieto napokon aj rozhodli. Pritom, ako to už bolo vyššie konštatované, tento spisový materiál, reflektujúci rozsiahle dokazovanie, poskytol pre konajúce súdy spoľahlivý podklad pre rozhodnutie o vine obvineného. Preto, i keď z formálneho hľadiska mohlo nesprístupnením spisu vedeného v konaní s krycím názvom "HRON4" pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 v jeho celosti obvinenému dôjsť k obmedzeniu práva obvineného na obhajobu, v materiálnom zmysle je z pohľadu zachovania práv obhajoby podstatné, že dovolaním napadnuté rozhodnutia sú založené výlučne na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obvineného a jeho obhajkyne (obhajcov). Najvyšší súd Slovenskej republiky, vedomý si toho, že obvinený sa sprístupnenia spisu, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, domáhal predovšetkým s cieľom preukázať nezákonnosť postupu polície pred začatím trestného stíhania, z ktorého odvodzoval nezákonnosť niektorých, v konaní následne vykonaných, dôkazov, a teda naplnenie § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to najmä dúfajúc v listiny, preukazujúce uskutočnenie úkonov s osobou S. T., o ktorých mal tento písať čestné prehlásenie, zameral svoju pozornosť pri skúmaní obsahu dotknutého spisového materiálu aj na tieto aspekty obhajoby obvineného, pričom zistil, ako to už vyššie konštatoval, že všetky listiny zo spisu, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, relevantné pre vysporiadanie sa s touto námietkou obvineného sú zároveň súčasťou spisového materiálu (vyšetrovacieho alebo súdneho spisu), a osobitne že, rovnako, ako to už v konaní bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní niekoľkokrát konštatované (napríklad na č. l. 1 438, č. l. 2 121 spisu), ani v tomto spise (ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016) sa nenachádza žiaden záznam či iná listina, ktorá by preukazovala alebo aspoň nasvedčovala tomu, že osoba S. T.Ó. bola, či už v rámci trestného stíhania alebo jemu predchádzajúcej operatívno-pátracej činnosti, vypočúvaná alebo hoci len vyťažovaná. V skutočnosti totiž v predmetnom spise niet o osobe menovaného žiadnej zmienky.

Ako nedôvodnú vyhodnotil dovolací súd aj námietku obvineného, ktorou v rámci dovolacieho dôvodu vyjadreného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. napadol vyhotovenie znaleckého posudku, účelom ktorého bolo posúdenie jeho duševného stavu, a to v časti, v ktorej sa ustanovená znalkyňa vyjadrila k otázke, či má sklony ku konfabuláciám. Zo spisového materiálu vyplýva, že znalecké vyšetrenie duševného stavu obvineného bolo nariadené v súlade so zákonom, a to podľa § 148 ods. 2 Tr. por. vydaným príkazom sudcu pre prípravné konanie, sp. zn. 0Tp/413/2016, z 22. decembra 2016, na podklade ktorého vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici uznesením z 10. januára 2017, ČVS: KRP-131/1-VYS-BB-2016, pribral do konania znalkyňu z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia psychiatria, MUDr. Janu Bahledovú, tak, ako to predvída § 148 ods. 1 Tr. por. Potreba znaleckého vyšetrenia duševného stavu obvineného vplynula zo skutočností zistených v priebehu konania, a to najmä uvedených samotným obvineným, ktorý opakovane uvádzal, že na okolnosti vyšetrovaných skutkov si nepamätá, a poukázal na to, že v minulosti pri dopravnej nehode utrpel závažné poranenie hlavy, bol liečený na psychiatrii, pričom spôsobilosť na právne úkony mu bola prinavrátená len pol roka pred spáchaním stíhaných skutkov, ktoré skutočnosti viedli k dôvodnému podozreniu, že v čase spáchania skutku mohol mať v dôsledku duševnej choroby zníženú ovládaciu či rozpoznávaciu schopnosť. Keďže v priebehu spracovania znaleckého posudku ustanovená znalkyňa

MUDr. Jana Bahledová avizovala potrebu pribrať do konania aj znalca z odboru psychológie, odvetvia klinická psychológia dospelých, vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici uznesením z 25. januára 2017, ČVS: KRP-131/1-VYS-BB-2016, pribral na jej podnet do konania znalkyňu z odboru psychológia, odvetvia klinická psychológia dospelých, PhDr. Emíliu Gajdošovú, ktorá vykonala komplexné psychologické vyšetrenie obvineného, pričom v podanom znaleckom posudku č. 2/2017 konštatovala zvýšený sklon obvineného poskytované informácie vedome a cielene skresľovať i zvýšený sklon ku klamstvu a účelovému manipulovaniu jednotlivých údajov, avšak bez zistenia sklonu ku konfabuláciám. Uvedené závery boli ako súčasť znaleckého posudku č. 5/2017, 2/2017 o duševnom stave obvineného oboznámené ich prečítaním na hlavnom pojednávaní 29. septembra 2017, pričom obvinený i jeho obhajkyňa sa k nim vyjadrili (č. l. 2 081). Skúmanie obvineným namietaných aspektov jeho duševného stavu je štandardnou a zároveň nevyhnutnou súčasťou každého komplexného psychologického vyšetrenia, ktorého účelom je rozbor osobnosti vyšetřovaného a jej spoznanie ako (v prípade obvineného) jedného z kritérií zohľadňovaných pri ustálení záverov o vine a treste. Nemožno súhlasiť s názorom obvineného, že posúdenie jeho osobnosti so zreteľom na prítomnosť sklonov k lživosti má účinky zodpovedajúce sebaobviňovaniu. Je totiž zrejme, že ani pozitívne závery takéhoto posúdenia by samy osebe neboli pre záver o vine vyšetřovaného dôkazom, ktorý by, či už z hľadiska jeho hodnovernosti, či z hľadiska jeho preukaznosti, bolo objektívne možné stotožniť s priznaním obvineného. K dôkazu takéhoto charakteru by (aj pri rešpektovaní doktríny, podľa ktorej sila jednotlivých dôkazných prostriedkov nie je vopred určená) by celkom zrejme museli v každom prípade pristúpiť ďalšie usvedčujúce dôkazy. Obavy obvineného z toho, že by v dôsledku len záverov znaleckého skúmania súd rozhodol o tom, či jeho obhajobe uverí alebo, či dokonca o jeho vine za stíhané skutky, sú zjavne nedôvodné. Navyše, v prejednávanej príhode, dotknuté znalecké posudky síce na hlavnom pojednávaní boli oboznámené, ale vzhľadom na veľké množstvo iných vykonaných dôkazov, súdom vyhodnotených ako presvedčivých a usvedčujúcich, sa na ne pri ustálení svojich skutkových záverov ani neodvolával.

Pokiaľ obvinený vyčítal odvolaciemu súdu, že v dôsledku vlastného hodnotenia dôkazov mu odňal zákonné právo na to, aby rozhodnutie o skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, vychádzalo zo skutkových zistení ustálených na základe uplatnenia princípu voľného hodnotenia dôkazov súdmi v oboch inštanciách, nereflektoval skutočný stav veci a zároveň dezinterpretoval samotnú podstatu práva, ktoré ako súčasť jeho práva na obhajobu malo byť hodnotením dôkazov zo strany odvolacieho súdu porušené. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu druhého stupňa vyplýva, že tento považoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa za dostatočné, pričom sa stotožnil aj s okresným súdom uskutočneným hodnotením vykonaných dôkazov. Zmena čiastkového skutku uvedeného v bode 2/ skutkovej vety výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa preto, ako to odvolací súd výslovne vyjadril, nielen že nemala na ustálenie viny obvineného žiaden dosah, ale ani nebola dôsledkom toho, že by odvolací súd „len“ inak hodnotil súdom prvého stupňa vykonané dôkazy. Bola vyvolaná potrebou napraviť nepresnosť, ktorej sa okresný súd dopustil, keď presnú hodnotu obuvi, ktorú správne ustálil a z ktorej pri právnej kvalifikácii dotknutého skutku správne vychádzal, nezpracoval do skutkovej vety vyjadrujúcej tento čiastkový skutok. Rovnako, ani zrušenie výroku o uložení súhrnného trestu a ani uloženie samostatného trestu a jeho sprísnenie nevychádzali primárne z vyhodnotenia vykonaných dôkazov iným spôsobom, ale boli odôvodnené výsledkom právnych úvah odvolacieho súdu. V danom prípade teda nešlo o situáciu, že by odvolací súd sám rozhodol rozsudkom bez toho, aby sám vykonal nejaké dôkazy, a teda že by skutkový stav zistený súdom prvého stupňa zmenil len na tom základe, že inak hodnotil dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa, ktorá by v zmysle rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 57/1984) mohla zodpovedať dovolaciemu dôvodu. Postup odvolacieho súdu preto nemožno považovať za naplňajúci dikciu § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ale ani žiadny z ostatných dovolacích dôvodov. Len pre úplnosť považuje dovolací súd za žiaduce k týmto dovolacím námietkam obvineného dodať, že ak má rozhodnutie o skutku vychádzať zo skutkových zistení ustálených na základe uplatnenia princípu voľného hodnotenia dôkazov súdmi v oboch inštanciách, ako sa toho dovolával, je celkom zrejme, že takýto stav nemožno dosiahnuť upretím možnosti vlastného voľného hodnotenia dôkazov súdu jednej z týchto inštancií.

Výslovenia porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom sa obvinený domáhal aj s poukazom na

to, že do konania nebol pribratý tlmočník ani prekladateľ, hoci ako príslušník českej národnosti opakovane vyhlásil, že nerozumie jazyku, v ktorom sa konanie proti nemu vedie. Poznajúc súvisiacu judikatúru (R 48/1994, R 19/2003, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. decembra 2005, sp. zn. 4To/5/2004, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. júla 2001, sp. zn. III. ÚS 39/2001), dovolací súd, vedomý si závažnosti namietaného porušenia práva obvineného, v prípade jeho preukázania, dôsledne preveril opodstatnenosť tejto dovolacej námietky obvineného, pričom dospel k záveru, že ani táto nenaplnia dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Možno prisvedčiť názoru, prezentovanému obvineným, že v zmysle ustálenej judikatúry je subjektívnym právom obvineného môcť sa v konaní, ktoré sa proti nemu vedie, vyjadrovať v materinskom jazyku a v nadväznosti na to požadovať tlmočníka bez toho, aby orgány činné v trestnom konaní posudzovali, či a do akej miery ovláda slovenský jazyk ako procesný jazyk (v ktorom sa vedie konanie), a to i keď je týmto cudzím materinským jazykom jazyk český. Je zrejmé, že takto koncipované právo obvineného, vyplývajúce z § 2 ods. 20 Tr. por., má napomôcť uplatneniu ostatných práv obhajoby, vyjadrených predovšetkým v § 34 Tr. por., a teda obvinenému najmä zabezpečiť reálnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky, v konaní pred súdom vypočúvať svedkov, ktorých sám navrhol alebo ktorých s jeho súhlasom navrhol obhajca, a klásť svedkom otázky. Na druhej strane, niet pochýb, že nebolo cieľom ani zákonodarcu ani súdnych autorít umožniť mechanický vznik platformy, ktorá by v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania, a teda v konečnom dôsledku aj s právom na spravodlivý proces, ktorého sú spomínané zásady atribútmi, slúžila subjektom, voči ktorým sa trestné konanie vedie, ako prostriedok na vyvolávanie obštrukcií. Dovolací súd potom aj pri posudzovaní dôvodnosti dovolacej námietky obvineného vychádzal z takto naznačenej koncepcie práva na tlmočníka. Zo spisového materiálu dovolací súd zistil, že obvinený bol o práve na tlmočníka poučený už 7. decembra 2016, ešte v procesnom postavení podozrivého (č. l. 111 vyšetrovacieho spisu), a následne aj 9. decembra 2016, už v postavení obvineného (č. l. 204 vyšetrovacieho spisu), kedy vyhlásil, že hoci „je českej národnosti, slovenský jazyk ovláda slovom i písmom, a preto nežiada tlmočníka ani preklad písomností a tohto práva sa výslovne vzdáva“. Právo na tlmočníka obvinený prvýkrát uplatnil v priebehu výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Zvolen, rozhodujúcim o návrhu na jeho vzatie do väzby, začatom 10. decembra 2016, kedy obvinený ešte vyhlásil, že poučeniu i návrhu na vzatie do väzby porozumel, a to po zahájení jeho pokračovania 11. decembra 2016 (č. l. 136 vyšetrovacieho spisu). Hoci sudca pre prípravné konanie vznesenej požiadavke obvineného na zabezpečenie tlmočníka, s poukazom na to, že v priebehu doterajšieho konania napriek poučeniu toto právo neuplatnil, nevyhovel, tento sa podrobne a obsiahne vyjadril k veci i jednotlivým dôkazným prostriedkom. Rovnako rozsiahlo obvinený uplatňoval svoje právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, a k dôkazom o nich, uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, aj v ďalšom priebehu konania a počas výsluchov 21. decembra 2016 (č. l. 215 vyšetrovacieho spisu), 20. januára 2017 (č. l. 227 vyšetrovacieho spisu) a 21. apríla 2017 (č. l. 245 vyšetrovacieho spisu) už opätovne nežiadal o tlmočníka. Pokiaľ ide o výpoveď obvineného na hlavnom pojednávaní 19. júla 2017 (č. l. 1 592 - 1 601 súdneho spisu), v tejto sa obvinený taktiež veľmi detailne a obsiahlo vyjadril k obžalobe, jednotlivým skutkom, kladeným mu za vinu, k vybraným dôkazom i postupu orgánov činných v trestnom konaní v štádiu pred začatím trestného stíhania i v štádiu vyšetrovania, a to všetko napriek opakovane uvádzaným tvrdeniam, že nerozumie, pričom nevedel špecifikovať, čomu nerozumie (k tomu dovolací súd len marginálne poznamenáva, že ani dokonalá znalosť procesného jazyka nezaručuje, bez adekvátneho právnického vzdelania, pochopenie právnickej terminológie a právnych textov). Tvrdenie, že nerozumie, zároveň používal ako univerzálnu odpoveď na akúkoľvek otázku prokurátora, hoci na otázky predsedníčky senátu, taktiež položené v slovenskom jazyku, relevantne reagoval. Dovolací súd ďalej zistil, že samotný obvinený bol mimoriadne aktívny aj počas ďalších hlavných pojednávaní konaných v tejto trestnej veci, keď prevažnej väčšine vypočúvaných svedkov osobne kládol množstvo otázok a dôsledne využil možnosť vyjadriť sa k podstatnej časti vykonaných dôkazov. Navyše, v spisovom materiáli sa nachádzajú desiatky podaní, spísaných samotným obvineným na desiatkach stranách, sčasti v slovenskom jazyku, sčasti v českom jazyku, v ktorých dokonca odkazuje na použitie relevantnej judikatúry. Napokon, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, len dovolaciemu súdu adresoval za účelom doplnenia podaného dovolania ďalších jedenásť takýchto podaní. Vzhľadom na uvedené zistenia

dovolaciemu súdu nezostal žiaden priestor na pochybnosti o tom, že obvinenému bola v priebehu doterajšieho konania poskytnutá možnosť v plnom rozsahu realizovať jednotlivé oprávnenia priznané mu právnym poriadkom, a že jeho požiadavka na pribratie tlmočníka, ktorej náhle vznesenie sa v kontexte okolností javí byť len reakciou na vývoj konania nezodpovedajúci predstavám obvineného, nereflektovala skutočnú potrebu obvineného, ale bola len svojvoľným prejavom jeho úsilia o obštrukcie a aspoň dočasné zbrzdzenie neželaného vývoja jeho trestného stíhania. Je evidentné, že skutočnosť, že do konania nebol pribratý tlmočník, obvinenému nijako nebránila (a ani nezabránila) v riadnom uplatňovaní jeho práv ako obvineného. Preto je z toho dôvodu vznesenú dovoláciu námietku, smerujúcu vo svojej podstate k zneužitiu práva garantovaného § 2 ods. 20 Tr. por., potrebné tiež vyhodnotiť ako nedôvodnú. Žiada sa dodať, že s touto námietkou obvineného sa v danom konaní už viackrát, svoje rozhodnutie podrobne odôvodniac, vysporiadali aj samotné konajúce súdy, a to súd prvého stupňa na neverejnom zasadnutí, konanom 16. júna 2017 o väzbe obvineného (č. l. 1 468 súdneho spisu), uznesením vyhlásenom na hlavnom pojednávaní 27. septembra 2017 (č. l. 2 072 - 2 072 súdneho spisu) a napokon aj v odôvodnení samotného rozsudku z 8. novembra 2017 a súd druhého stupňa v uznesení zo 14. februára 2017, sp. zn. 5Tpo/7/2017, (č. l. 155 - 156 vyšetrovacieho spisu) a opakovane v uznesení z 27. júna 2017, sp. zn. 5Tos/63/2017 (č. l. 1 509 - 1 511 súdneho spisu). Len pre úplnosť treba poznamenať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa žiadosťou obvineného W. K. o pribratie tlmočníka už tiež zaoberal, hoci v jeho inej trestnej veci, a to keď v rámci konania o návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici na jeho vzatie do vydávacej väzby na základe európskeho zatýkacieho rozkazu rozhodoval o jeho sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. januára 2017, sp. zn. 4Ntc/1/2017, o nepribratí tlmočníka do tohto konania, ktorú uznesením zo 6. februára 2017, sp. zn. 3Tost/3/2017, zamietol ako nedôvodnú (č. l. 1 247 - 1 252 vyšetrovacieho spisu). Keďže odôvodnenia uvedených rozhodnutí Okresného súdu Zvolen, Krajského súdu v Banskej Bystrici i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú značne podrobné a vyčerpávajúcym spôsobom reflektujú dôvody nevyhovenia žiadosti obvineného o pribratie tlmočníka do konaní, vedených proti nemu, dovolací súd, s týmito sa stotožňuje, na ne v ďalšom len odkazuje.

Napokon, obvinený, vyčítajúc predsedovi senátu odvolacieho súdu, že prokurátorku prítomnú na verejnom zasadnutí konanom 3. apríla 2018 o odvolaní obvineného a okresného prokurátora naviedol na rozšírenie podaného odvolania o námietku smerujúcu proti uloženiu súhrnného trestu, oprel dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. aj o tvrdenie, vo svojej podstate smerujúce k spochybneniu správnosti a pravdivosti zápisnice o verejnom zasadnutí z 3. apríla 2018. V tejto súvislosti preto dovolací súd považuje za dôležité pripomenúť, že o každom úkone trestného konania, vrátane verejného zasadnutia, o ktoré išlo v danom prípade, sa spíše zápisnica podľa § 58 ods. 1 Tr. por., ktorá okrem iných všeobecných náležitostí uvedených pod písmenami a) až c) odseku 1 § 58 Tr. por. musí podľa písm. d) odseku 1 tohto paragrafu obsahovať stručné, ale výstižné opísanie priebehu úkonu, z ktorého je zrejmé i zachovanie zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie úkonu, ďalej podstatný obsah rozhodnutí vyhlásených pri úkone, a ak bol pri úkone doručený rovnopis rozhodnutia, osvedčenie o tomto doručení. Podľa § 58 ods. 1 písm. e) Tr. por. musí zápisnica obsahovať návrhy strán, poskytnutie poučenia, prípadne vyjadrenie poučených osôb a podľa písm. f) citovaného ustanovenia musí zápisnica obsahovať aj námietky strán alebo vypočúvaných osôb proti obsahu zápisnice. V danom prípade zápisnica o verejnom zasadnutí, za ktorú zodpovedá predseda senátu, ktorý ju podľa § 59 ods. 1 Tr. por. spolu so zapisovateľom podpisuje, poskytuje dostatočný prehľad o jeho priebehu. Z dotknutej zápisnice (č. l. 2 557 - 2 558 súdneho spisu) pritom vyplýva, že po otvorení verejného zasadnutia a podaní správy o stave vecí, zameranej na otázky, ktoré bolo potrebné riešiť, postupne predniesli svoje konečné návrhy prokurátorka, obhajkyňa obvineného a napokon aj samotný obvinený. Prokurátorka sa v rámci svojho konečného návrhu v plnom rozsahu pridržiavala písomných dôvodov odvolania okresného prokurátora. Námietky obvineného označila za špekulatívne a pripomenula, že sa nimi zaoberali už aj vrcholné orgány prokuratúry. Záverom poukázala na to, že súhrnný trest bol nesprávne uložený a navrhla uznať obvineného vinným v zmysle obžaloby a uložiť mu primeraný trest v zmysle navrhovanej právnej kvalifikácie. Obvinený i jeho obhajkyňa vo svojich konečných návrhoch trvali na nezákonnosti prípravného konania a z nej vyplývajúcej nezákonnosti vykonaných dôkazov, zatiaľ čo súhrnný trest bol podľa nich ukladaný správne. Z uvedeného je zrejmé, že verejné zasadnutie konané 3. apríla 2018 prebiehalo plne v súlade s ustanoveniami § 291 až 300 Tr. por., upravujúcimi priebeh

verejného zasadnutia, a zároveň že senát odvolacieho súdu postupoval nestranne, nezaujato a objektívne. Nebolo teda preukázané, že by sa predseda senátu odvolacieho súdu, prípadne niektorý z jeho ďalších členov, dopustil konania uvedeného obvineným. Práve naopak, zápisnica o verejnom zasadnutí spoľahlivo preukazuje, že k obvineným namietanému prednesu zo strany konajúceho súdu nedošlo. Táto zápisnica, ktorá je rozhodujúca pri preskúmaní postupu súdu, vytýkaného podaným dovolaním, pritom nebola spôsobom predpokladaným v § 58 ods. 1 písm. f) a § 60 ods. 1 Tr. por. žiadnou zo strán spochybnená (ani čo do priebehu verejného zasadnutia). Napokon, je potrebné dodať aj to, že odvolací súd viazaný ustanovením § 317 ods. 1 Tr. por. by bol povinný prihliadnuť k tejto chybe napadnutého rozsudku, aj keby odvolaním nebola vytýkaná, keďže odôvodňovala podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Zhrnúc doposiaľ uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci nezistil, že by niektorá z obvinených uplatnených námietok viedla k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa tento argumentačne zameril predovšetkým na preukázanie nezákonnosti operatívno-pátracej činnosti a predprípravného konania, predchádzajúcich začatiu trestného stíhania, v rámci ktorých malo podľa jeho mienky dôjsť predovšetkým k neoprávnenému sledovaniu osôb a vecí, vrátane sledovania prevozu tovaru svedkovi Mgr. K. C. 3. decembra 2016 a prevozu tovaru v deň jeho zadržania 7. decembra 2016, a k nezákonnému odpočúvaniu a záznamu telekomunikačnej prevádzky, majúc za to, že táto (nezákonnosť) sa preniesla aj na (bližšie nešpecifikované) dôkazy získané v prípravnom konaní a vykonané v konaní pred súdom. Spomedzi dôkazov vykonaných v prípravnom konaní napadol zákonnosť výpovede svedka Mgr. K. C. a svedkyne D. N. I., označiac ich za zmanipulované zo strany vyšetrovateľa.

Úvodom k naposledy uvedenej dovolacej námietke obvineného je potrebné uviesť, že je založená na okolnostiach zodpovedajúcich skutočnosti. Zo zápisníc o výpovedi svedka Mgr. K. C. z 27. februára 2017 (č. l. 290 vyšetrovacieho spisu) a z 5. mája 2017 (č. l. 331 vyšetrovacieho spisu) je zrejmé, že počas týchto výsluchov mu bol predložený výpis časti jeho komunikácie s obvineným. Obdobne, zápisnica o výsluchu svedkyne D. N. I. zo 4. mája 2017 (č. l. 318 vyšetrovacieho spisu) preukazuje, že počas výsluchu jej boli predložené fotografie nachádzajúce sa v spisovom materiáli a získané z notebooku zaisteného obvinenému. Uvedený postup pri realizácii výsluchu však dovolací súd nepovažoval za nesúladný so zákonom, keďže predložené dôkazy mali vypočúvaným svedkom len umožniť rozpamätať sa na okolnosti, ktoré boli predmetom ich výsluchov, za účelom ich doplnenia či objasnenia neúplností, nejasností a rozporov so skutočnosťami uvádzanými v skorších výpovediach, bez toho, aby z nich (bez poznania kontextov a okolností, v akých a za akých vznikli) bolo možné vyvodiť skutočnosti, ktoré sa mali zistiť až výpoveďami menovaných svedkov, či dokonca skutočnosti navádzajúce na výpoveď očakávanú zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako to namietal obvinený. Predmetné dôkazy objektívnym spôsobom zachytávajú okolnosti a skutočnosti, ktorých boli vypočúvaní svedkovia účastní, a preto si dovolací súd nemohol osvojiť záver obvineného, že svedkovia boli vo svojich výpovediach ovplyvňovaní vyšetrovateľom. Z dotknutých zápisníc totiž nevyplýva, že by im vyslúchajúca osoba akýmkoľvek spôsobom vnucovala či aspoň predostierala svoj názor na priebeh objasňovaných udalostí, rovnako ako ani úsilie o prispôbenie obsahu ich výpovedí zisteniam vyplývajúcim z dokazovania. Prosté predloženie dôkazov vecne dokumentujúcich priebeh svedkami zažitých udalostí nemožno vyhodnotiť ako snahu o manipuláciu s výpoveďami dotknutých svedkov. Aj ustálená rozhodovacia prax pripúšťa obdobný postup, keď svedkovi, ktorý pri výsluchu uvedie, že si už presne nepamätá okolnosti, o ktorých má vypovedať, umožňuje, za účelom vysvetlenia rozporov oproti skoršej výpovedi, predložiť zápisnicu o tejto výpovedi (R 87/2014). Navyše, z odôvodnení dovolaní napadnutých rozhodnutí spoľahlivo vyplýva, že prvostupňový aj druhostupňový súd vychádzali výlučne z výpovedí svedkyne D. N. I. a svedka Mgr. K. C. učiných na hlavnom pojednávaní 25. augusta 2017 a vo vzťahu k svedkovi Mgr. K. C. síce čiastočne aj z jeho výpovedí z prípravného konania, prečítaných na hlavnom pojednávaní za účelom odstránenia rozporov, avšak len v rozsahu, nedotknutom obvineným vytýkaným postupom vyšetrovateľa, keď oboznamované boli len č. l. 289, 326 - 327, 329

vyšetrovacieho spisu. S ohľadom na uvedené skutočnosti dospel dovolací súd k záveru, že predmetná dovolacia námietka obvineného nebola vznesená dôvodne.

S dovolacou námietkou, napádajúcou zákonnosť jednak postupu polície, ktorá napriek tomu, že v rámci operatívno-pátracej činnosti už 2. decembra 2016 musela podľa obvineného disponovať dostatkom informácií zakladajúcich dôvodné podozrenie z páchania trestnej činnosti, nevykonala voči jeho osobe služobný zákrok, ale pokračovala v získavaní informácií operatívno-pátracou činnosťou (najmä sledovaním osôb a vecí a vyťažovaním osôb), ďalej aj zásahu colníkov a v nadväznosti na to i taktó získaných dôkazov, opakovane uplatňovanou obvineným v priebehu celého trestného konania a predstavujúcou v podstate základ jeho obhajobnej stratégie, sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal už súd prvého stupňa, no predovšetkým odvolací súd, ktorý, citujúc na dovolateľom namietaný postup príslušníkov Policajného zboru a Colného úradu sa vzťahujúce ustanovenia (§ 9 ods. 1, § 10 ods. 1 písm. c), § 11 ods. 1 písm. b), § 38a ods. 1, § 39 ods. 1 až 3, § 39a ods. 1, § 69 ods. 4) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a (§ 26) zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve, analýzou jednotlivých úkonov uskutočnených v rámci operatívno-pátracej činnosti v kontexte ich časových súvislostí presvedčivo vyvrátil obvinenia dovolateľa z porušenia povinnosti orgánov činných v trestnom konaní postupovať v danom prípade už od 2. decembra 2016 podľa ustanovení Trestného poriadku. Dovolací súd sa s uvedenou časťou odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia bez výhrad stotožnil a v tomto rozsahu naň odkazuje (str. 8 - 9 citovaného rozhodnutia). Zároveň však, v reakcii na konkrétne námietky obvineného a tiež s ohľadom na to, že súdy nižšieho stupňa nemali k dispozícii spisový materiál vedený Prezidiom Policajného zboru, Národnou kriminálnou agentúrou, Národnou protizločineckou jednotkou, expozitúrou Bratislava, v konaní s krycím názvom "HRON4" pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, považoval za potrebné, nad rámec už odvolacím súdom uvedeného, doplniť, ako to už vyššie avizoval, že ani z naposledy označeného spisu nevyplýva, že by polícia už skôr (t.j. pred zastavením osobného motorového vozidla obvineného ako sprievodného vozidla úžitkového vozidla, prepravujúceho tovar pochádzajúci z trestnej činnosti, 7. decembra 2016) disponovala relevantnými poznatkami o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorá skutočnosť bola v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ustálená ako predpoklad vzniku povinnosti orgánov činných v trestnom konaní postupovať v trestnom konaní podľa Trestného poriadku (R 47/2013, rešpektovania ktorého sa obvinený dovolával). V spise, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, sa totiž nenachádza žiaden záznam alebo správa zo sledovania obvineného, ním prenájatých skladových priestorov či dokonca uskutočneného prevozu predmetného tovaru 3. decembra 2016 svedkovi Mgr. K. C., ako sa dovolateľ domnieval. Rovnako v ňom niet jedinej zmienky o vyťažení osoby S. T., ku ktorému malo podľa jeho čestného prehlásenia dôjsť, ale ani žiadnej inej zmienky v súvislosti s menovaným. Naopak, z úradného záznamu z 2. decembra 2016, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242-11/2016, nachádzajúceho sa aj v samotnom vyšetrovacom spise (na č. l. 810 - 811) a opätovne aj v súdnom spise (na č. l. 2 518 - 2 519), je nepochybné, že hoci v nadväznosti na informácie získané v rámci justičnej spolupráce od rakúskych partnerov policajti, vykonávajúci operatívno-pátraciu činnosť, predpokladali uloženie tovaru (veľkého množstva pracovnej obuvi) odcudzeného v Rakúsku v sklade v Q., v okolí ulice T., následná operatívno-pátracia činnosť vykonaná za účelom stotožnenia tohto skladu nepriniesla kladný výsledok. Pritom skutočnosť, že skladové priestory prenajaté obvineným sa v skutočnosti nachádzali v Q.E., ale na ulici S., zatiaľ čo informácie získané operatívno-pátracou činnosťou (analýzou telekomunikačnej prevádzky s lokalizáciou obvineného, zadováženou do vyšetrovacieho spisu na č. l. 464 - 480, a údajov z informačného systému elektronických diaľničných známok Národnej diaľničnej spoločnosti, zadovážených do vyšetrovacieho spisu na č. l. 603 - 607) nasvedčovali tomu, že by sa mali nachádzať na ulici T., sama osebe vedie k záveru o nemožnosti uspieť v úsilí o ich ustálenie. Z úradného záznamu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby Stred, z 28. júla 2017 č. p. SKIS-IS-OISS-85-002/2017-OPČ (č. l. 2 550 súdneho spisu) taktiež nemožno vyvodiť, že by k sledovaniu objektu skladu, prenajatého obvineným na ulici S. v Q., časti V., došlo skôr než 7. decembra 2016, kedy bolo zároveň (vykonaním zaisťovacieho úkonu - prehliadkou iných priestorov) začaté trestné stíhanie v predmetnej trestnej veci (č. l. 5 vyšetrovacieho spisu). Obsah vyšetrovacieho spisu, súdneho spisu, ale ani spisu ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, teda nepreukazuje tvrdenia obvineného o tom, že by bol sledovaný už prevoz tovaru 3. decembra 2016 (práve naopak, v spise, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-

242/2016, sa uvádza, že tento bol zrealizovaný len „podľa zdroja informácie“), či nakládka a prevoz tovaru 7. decembra 2016 alebo samotný sklad, v ktorom bol tovar uložený, pred dňom, kedy bolo začaté trestné stíhanie. Za opodstatnené preto nemožno považovať ani námietky dovolateľa poukazujúce na neoprávnenosť údajne realizovaného sledovania prevozu tovaru 3. decembra 2016, nakládky a prevozu tovaru 7. decembra 2016 ani samotného, ním prenajatého, skladu.

Na prejednávany prípad nemožno aplikovať ani právne závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júna 2012, sp. zn. 2Tdo/28/2012 (R 7/2013), že ak je orgán štátnej správy v colníctve vopred konkrétne informovaný, že pri dovoze tovaru dochádza alebo má dôjsť v súvislosti s porušením colných, daňových alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov k spáchaniu trestného činu, nemôžu byť na účel dokazovania v trestnom konaní nahradené úkony upravené Trestným poriadkom úkonmi colného dohľadu vykonávanými podľa zákona o orgánoch štátnej správy v colníctve. Ako totiž vyplýva zo žiadosti o poskytnutie súčinnosti zo 7. novembra 2016 (nepochybné tu došlo k chybe v písaní, keďže samotný tovar, o ktorý sa malo jednáť, bol odcudzený až 29. novembra 2016, a teda správne malo byť zo 7. decembra 2016), ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242-14/2016, založenej aj v súdnom spise na č. l. 2 475, Národná kriminálna agentúra, Národná protizločinecká jednotka, expozitúra Bratislava žiadala Colný úrad Banská Bystrica o poskytnutie súčinnosti pri zastavení a kontrole dotknutých motorových vozidiel z dôvodu existencie podozrenia, že prepravujú tovar, ktorý pochádza z trestnej činnosti. V zhode s uvedeným sú aj výpovede svedkov por. Bc. T. D. (na č. l. 1 982 súdneho spisu) a Mgr. W. W. (na č. l. 1 988 súdneho spisu), príslušníkov Colného úradu Banská Bystrica, ktorí potvrdili, že konali na základe pokynu svojho nadriadeného, vychádzajúceho z podnetu polície, bez toho, aby vedeli, o aký tovar sa jedná, s cieľom zistiť, či podlieha ochrane práva duševného vlastníctva. To znamená, že colníci v čase svojho zásahu nedisponovali nepochybnou informáciou, že dochádza alebo má dôjsť k spáchaniu trestného činu v súvislosti s porušením colných, daňových alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ani dovozom akého konkrétneho tovaru, a teda istotou, že je potrebné postupovať v zmysle ustanovení Trestného poriadku, pričom práve odstránenie jej nedostatku bolo dôvodom predmetnej žiadosti o súčinnosť. Vzhľadom na postavenie, úlohy a oprávnenia orgánov štátnej správy v colníctve boli tieto správne oslovené pri preverovaní pôvodu tovaru, ohľadom ktorého existovali len z indícií dedukciou vyvedené domnienky, že by mohol pochádzať z trestnej činnosti, ktoré však samé osebe bez ďalšieho nepredstavovali skutočnosť odôvodňujúce postup podľa § 199 ods. 1 Tr. por. Totiž len existencia takéhoto samotného podozrenia, že tovar držaný či prevázaný obvineným pochádza z trestnej činnosti, ešte sama osebe dostatočne neodôvodňuje záver, že obvinený sám sa v súvislosti s jeho držbou či prevozom dopúšťa, respektíve dopustil trestného činu. K vzniku takýchto skutočností bola v danom prípade nevyhnutne potrebná aj informácia o tom, či obvinený tento tovar nadobudol legálne alebo nie, t.j. o páchatelovi trestnej činnosti, pričom táto skutočnosť z informácií získaných dovtedajšou operatívno-pátracou činnosťou, nevyplývala. Je samozrejmé, že dovolateľovi sa informácie vyplývajúce z jednotlivých úradných záznamov obsiahnutých v spise, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, a z prepisov záznamov jeho telekomunikačnej prevádzky môžu subjektívne javiť ako dostačujúce pre záver o existencii dôvodného podozrenia z páchania trestného činu, ktorého oneskorené prijatie zo strany orgánov činných v trestnom konaní kritizoval, keďže na rozdiel od týchto mu bol od začiatku dôverne známy kontext, v akom sa odohrali udalosti, o ktorých získali orgány činné v trestnom konaní len sprostredkované a čiastkové informácie. Uvedené úvahy v danom prípade zároveň vylučujú aj použitie právnych záverov už vyššie spomenutého rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, R 47/2013.

Úsilie obvineného o prenesenie zodpovednosti za spáchanie skutku, vymedzeného v bode 2/ skutkovej vety výrokovej časti prvostupňového rozsudku, na príslušníkov Policajného zboru realizujúcich operatívno-pátraciu činnosť, ktorí ho podľa jeho predstáv nezadržali včas, a tak mu umožnili dopustiť sa konania vymedzeného v bode 2/ rozsudku, zmaril už okresný súd, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia v zhode so skutočným stavom veci v prejednávanom prípade a v protiklade ku skutkovému stavu, z ktorého vychádzajú závery obvineným označeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2001, sp. zn. TzoV/5/2001, konštatoval, že v trestnej veci obvineného nedošlo k žiadnej policajnej provokácii, k žiadnemu aktívnemu, zámernému podnecovaniu alebo navádzaniu či inému iniciovaniu spáchania trestnej činnosti, a teda ani ovplyvňovaniu vôle obvineného spáchať trestný

čin (str. 24 citovaného rozhodnutia). S ohľadom na zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania i obsahu spisového materiálu aj dovolací súd usúdil, že v danom prípade orgánom činným v trestnom konaní nemožno pričítať iniciatívu či vlastnú aktivitu, sledujúce vytvorenie podmienok a navodenie situácie na spáchanie trestného činu, rozšírenie jeho rozsahu či jeho dokonanie, a teda že nedošlo k excesu z hraníc a pravidiel, v ktorých sa trestné konanie realizuje, a preto musel aj odkaz dovolateľa na vyššie označený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyhodnotiť ako irelevantný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a prijaté závery musel dovolací súd odmietnuť aj výhrady obvineného, generálne vznesené voči bližšie nešpecifikovaným dôkazom, nezákonnosť ktorých mala vzniknúť ako dôsledok nezákonného postupu príslušníkov Policajného zboru a colníkov v štádiu pred začatím trestného stíhania, a to najmä včasného nezačatia trestného stíhania. Na rozdiel od obvineného nedospel k záveru, že by dôkazy, z ktorých konajúce súdy pri svojom rozhodovaní vychádzali a o ktoré opreli svoje rozhodnutia, boli (z dovolateľom uvedených dôvodov) získané nezákonným spôsobom. Len pre úplnosť sa žiada dodať, že súdom prvého stupňa boli všetky dôkazy (a teda aj tie, ktoré mali byť poznačené nezákonnosťou) vykonané spôsobom konformným so zákonom, čo napokon žiadna zo strán, vrátane samotného dovolateľa, ani nespochybnila.

Na základe konštatovaného bolo potrebné vysloviť, že ani v rozsahu týchto dovolacích námietok obvineného nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

S námietkou nezákonnosti odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, vznesenou taktiež v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., sa kriticky vysporiadali už súdy nižších stupňov v odôvodneniach dovolaní napadnutých rozhodnutí (str. 23 prvostupňového rozhodnutia a str. 10 druhostupňového rozhodnutia). S nimi prezentovanými názormi sa dovolací súd v plnom rozsahu stotožnil a v ďalšom na ne odkazuje. Zároveň, len za účelom zdôraznenia ich správnosti a ich zhrnutia, považoval za potrebné k jednotlivým výhradám obvineného doplniť nasledovné.

Pokiaľ nezákonnosť uvedeného dôkazu dovolateľ odvodzoval zo skutočnosti, že polícia mohla už od 1. decembra 2016, aj na základe operatívnych informácií získaných z dovtedajšieho odpočúvania jeho telekomunikačnej prevádzky, realizovať odposluchy podľa § 115 Tr. por. so súhlasom zákonného sudcu, dovolací súd opakovane uvádza, že ani prepisy záznamov jeho telekomunikačnej prevádzky, ktorými polícia disponovala, nedávali (bez znalosti kontextu, na pozadí ktorého obvinený uskutočňoval telefonické hovory zachytené políciou) objektívnu možnosť dospieť k záveru o skutočnostiach odôvodňujúcich postup podľa § 199 ods. 1 Tr. por., respektíve o potrebných informáciách o páchatelovi trestnej činnosti odôvodňujúcich začatie trestného stíhania, a to z dôvodov špecifikovaných dovolacím súdom vyššie.

Podobne, použitie záverov vyplývajúcich z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2012, sp. zn. 2To/5/2011 (R 35/2012), t.j. že dôkazné informácie zabezpečené postupmi podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku (teda aj odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky) možno použiť len v trestnej veci, v ktorej bol príslušný postup vykonaný na základe príkazu predsedu senátu alebo sudcu pre prípravné konanie s výnimkou trestného konania, vedeného síce v inej trestnej veci, ale súčasne, teda už v čase vykonania záznamu telekomunikačnej prevádzky vo veci, v ktorej bol vydaný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, nie je v prejednávanej veci na mieste. V danom prípade bol totiž súhlas s použitím informačno-technických prostriedkov udelený rozhodnutím sudkyne Krajského súdu v Bratislave z 1. decembra 2016, sp. zn. KSBA-V-981-1/2016-6Ntt-294/2016, podľa § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o ochrane pred odpočúvaním"), a preto, ako to už súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí správne konštatoval, použitie dotknutých záznamov telekomunikačnej prevádzky, získaných v režime zákona o ochrane pred odpočúvaním, v inej trestnej veci než tej, v ktorej bol súhlas na použitie takýchto informačno-technických prostriedkov udelený, podlieha, na rozdiel od záznamov, ktoré by boli získané na podklade príkazu vydaného podľa § 115 ods. 2 Tr. por., jedinej podmienke ustanovenej v § 7 ods. 2 druhej vete zákona o ochrane pred odpočúvaním, ktorá bola v prejednávanej veci splnená, keďže

odpočúvaním získané informácie v inej trestnej veci na základe súhlasu vydaného zákonným sudcom sa týkali trestnej činnosti obvineného, v súvislosti s ktorou prichádza do úvahy použité informačno-technických prostriedkov. V zhode s uvedeným je aj skutočnosť, že právne vety, vyjadrené v judikáte R 35/2012, účinkov ktorých sa obvinený dovoľoval, boli výslovne formulované voči záznamom telekomunikačnej prevádzky získaným na podklade príkazu vydaného podľa § 115 ods. 2 Tr. por. (rovnaký záver vo vzťahu k nemožnosti aplikovať § 115 ods. 7 Tr. por. na použiteľnosť informácií získaných odpočúvaním realizovaným v režime zákona o ochrane pred odpočúvaním formuloval Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo 6. júna 2016, sp. zn. 2TdoV/11/2015). Odhliadnuc od uvedeného, za zmienku stojí skutočnosť, že samotné rozhodnutie sudkyne Krajského súdu v Bratislave z 1. decembra 2016, sp. zn. KSBA-V-981-1/2016-6Ntt-294/2016, vrátane žiadosti o jeho vydanie, boli do spisu poskytnuté na základe žiadosti o zaslanie príkazu vydaného v akcii s krycím názvom "Hron4", a teda v konaní, v ktorom sa získavali operatívne informácie ohľadom aktuálne prejednávanej trestnej veci obvineného. Taktiež zo samotného rozhodnutia vyplýva, že bolo vydané za účelom odhalenia a objasnenia krádeží v prevádzkach a skladoch rôznych spoločností na Slovensku i v rámci štátov Európskej únie, páchaných organizovanou skupinou okolo osôb K. E. a S. S., ktorý sa kontaktoval aj s osobou obvineného.

Obvinený vytykal žiadosti a na jej základe vydanému súhlasu s použitím informačno-technického prostriedku nedostatočné uvedenie konkrétnych informácií, podrobne odôvodňujúcich predchádzajúce neúčinné alebo podstatne sťažené odhaľovanie a dokumentovanie trestnej činnosti (§ 4 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane pred odpočúvaním). Dovolací súd sa však, podobne ako sudy nižších stupňov, nestotožnil ani s touto výhradou dovolateľa, keď predmetnú žiadosť i rozhodnutie posúdil z pohľadu splnenia požadovaných náležitostí ako súladné so zákonom a nenapĺňajúce znaky arbitrárnosti či formálnosti, a to i s prihliadnutím na príslušnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 114/2012). V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že § 4 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane pred odpočúvaním ustanovuje dve alternatívy, v prípade splnenia ktorých je predmetnej podmienke učinené zadost'. V žiadosti o vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku, podávanej súdu, musí byť v súlade s vyššie uvedeným ustanovením uvedená informácia o predchádzajúcom neúčinnom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa žiadosť podáva, pričom dostatočnosť rozsahu uvedenej informácie je vždy na dôslednom zvážení toho - ktorého konajúceho sudcu, alebo informácia, že takéto odhaľovanie a dokumentovanie činnosti, pre ktorú sa žiadosť podáva, by bolo iným spôsobom podstatne sťažené, pričom potom je opäť na úvahe príslušného sudcu, či je tomu - s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu - skutočne tak (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2016, sp. zn. 2TdoV/11/2015). Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, s ktorým sa obvinený i jeho obhajcovia mali možnosť ako s utajovanou prílohou v priebehu konania niekoľkokrát oboznámiť, potom v nadväznosti na uvedené vyplýva, že aj námietka nedostatku jeho odôvodnenia bola obvineným vznesená nedôvodne, keďže náležitosť vyžadovaná § 4 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane pred odpočúvaním je v predmetnom rozhodnutí vyjadrená najmä informáciou o podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa žiadosť o vydanie rozhodnutia podala, odôvodnenými rozsahom a spôsobom vykonávania tejto činnosti, ako aj dôvernými vzťahmi medzi jednotlivými páchatelmi, komunikujúcimi špecifickými spôsobmi. Navyše, samotná žiadosť o vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku obsahovala aj výpočet ďalších prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, ktoré neumožnili zistiť bližšie informácie k páchanej trestnej činnosti a ktorých uvedenie Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí konštatoval.

Napokon, neobstojí ani námietka obvineného, že postúpením záznamov z odpočúvania jeho telekomunikačnej prevádzky Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru Banská Bystrica došlo k porušeniu § 7 ods. 1, ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Už súd prvého stupňa v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku zdôraznil, že tak Národná kriminálna agentúra, ktorá podala žiadosť o vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku, ako aj odbor kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru Banská Bystrica, ktorému boli získané záznamy telekomunikačnej prevádzky postúpené, sú len rôznymi útvarmi jedného a toho istého orgánu štátu - Policajného zboru, ktorý je ako taký (v celistvosti i v jeho členení na jednotlivé organizačné útvary a

služby v zmysle (§ 4) zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore) jedným zo zákonom o ochrane pred odpočúvaním taxatívne vymedzených orgánov štátu oprávnených na používanie informačno-technických prostriedkov (§ 2 ods. 2 uvedeného zákona).

Dovolací súd musel preto s poukazom na uvedené konštatovať, že k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nedošlo ani v intenciách námietky nezákonnosti odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky.

Vzhľadom na prijatý záver o nenaplnení dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v založení rozhodnutia na dôkazoch, ktoré súdom neboli vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.), sa ako neopodstatnené ukázalo aj presvedčenie dovolateľa, že súd druhého stupňa dospel práve v dôsledku dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, k záveru, že jeho konaním boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 Tr. zák. Navyše, ako je zrejmé zo zákonnej dikcie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., tento predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou), čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne k náprave hmotnoprávnych chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek doplniť a meniť.

S ohľadom na uvedené sa v prejednávanej veci dovolací súd, limitovaný v rámci prieskumu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. posúdením správnosti právnej kvalifikácie vo vzťahu ku skutkom zisteným napadnutým rozhodnutím, nezaoberal obvineným vznesenými námietkami, že záver konajúcich súdov o jeho vine je postavený na nezákonných dôkazoch, že v konaní nebol preukázaný jeho úmysel zatajiť existenciu majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti, najmä zakrytím jeho pôvodu, ako ani jeho vedomosť o pôvode predmetného tovaru či výška prospechu ustálená v hodnote 12 000,- Eur, keďže, ako je z ich obsahu zrejmé, obvinený nimi v podstate namietal len nesprávne, respektíve nedôsledné hodnotenie vykonaných dôkazov, najmä výpovedí jednotlivých svedkov, súdmi obidvoch stupňov a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu. Tento druh vád však nespadá pod citovaný ani žiaden iný dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 Tr. por., keďže prostredníctvom uvedených námietok obvinený súdom vytýkal procesný postup, ktorý zvolili pri aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., a domáhal sa iného spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, na čo však najvyšší súd v rámci konania o dovolaní nie je oprávnený. Vo vzťahu k vyššie zhrnutým námietkam obvineného tak dovolací súd musel konštatovať, že podané dovolanie v danom prípade len formálne odkazuje na ustanovenie upravujúce označený dôvod dovolania. Pokiaľ sa pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyžaduje nesprávne hmotnoprávne posúdenie skutku, respektíve nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, už z povahy veci nemôže byť daný prípadným (hoci aj preukázaným) porušením procesnoprávneho ustanovenia regulujúceho postup súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa toho v predmetnej veci domáhal obvinený. Uvádzané dovolacie námietky

tak v skutočnosti obsahujú argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu. V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Len pre úplnosť sa k tomu žiada dodať, že z konkrétneho obsahu dovolacích námietok obvineného vznesených podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a smerujúcich voči nedostatku preukázania jeho úmyslu zatajiť existenciu majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti, najmä zakrytím jeho pôvodu, jeho vedomosti o pôvode predmetného tovaru i výšky prospechu ustálenej v hodnote 12 000,- Eur, vyplýva, že sú vo svojej podstate vyjadrením nesúhlasu obvineného s rozhodnutím prvostupňového súdu v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré vyjadrujú jeho trestnú činnosť, najmä spôsob a rozsah jej spáchania, ako aj jeho úmysel, a teda prvostupňovým i odvolacím súdom prezentovanými odôvodneniami ich skutkových a právnych záverov, a teda sú v kontexte tohto dovolacieho dôvodu zjavne neopodstatnené. Ako už totiž bolo uvedené, v rámci skúmania danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením a oprávnený posudzovať len, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, ale aj proti rozsahu vykonaného dokazovania a hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Medzi skutkové zistenia prvostupňového súdu, poňaté do skutkovej vety výrokovej časti jeho rozsudku, pritom patrí aj konštatovanie, v zmysle ktorého si obvinený W. K. v presnejšie nezistenej dobe po 29. novembri 2016 na presnejšie nezistenom mieste zadovážil presnejšie nezistené množstvo obuvi zn. I.-I. rôznych modelov a veľkostí, a to aj napriek tomu, že vopred vedel, že táto obuv pochádza z trestnej činnosti, a predmetnú obuv v úmysle zatajiť jej existenciu a následne ju previesť na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu pre seba, ako aj doposiaľ nestotožnené osoby, uschoval a ukrýval na presnejšie nezistenom mieste, a tiež konštatovanie, že Mgr. K. C. vyplatil za najmenej 842 párov vyššie označenej obuvi obvinenému W. K. sumu vo výške najmenej 12 000,- Eur (skutok 1/). Viazaný uvedenými skutkovými závermi, dovolací súd nemohol akceptovať tvrdenia obvineného o chýbajúcom úmysle zatajiť existenciu tovaru pochádzajúceho z trestnej činnosti, o absencii jeho vedomosti o pôvode predmetného tovaru ani spochybňujúce výšku prospechu, ktorý získal prevodom časti tohto tovaru svedkovi Mgr. K. C.. Možno síce prisvedčiť dovolateľovi, že z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 Tr. zák. sa vyžaduje špecifický úmysel vo forme zatajania existencie príjmu alebo iného majetku z trestnej činnosti, prípadne zakrytia jeho pôvodu v trestnom čine alebo jeho určenia na jeho spáchanie, a teda nevyhnutne i vedomosť páchatel'a o pravom pôvode, použití alebo určení legalizovaného príjmu alebo majetku alebo veci, teda že ide o príjem alebo majetok z trestnej činnosti, respektíve o vec, ktorá je príjmom z trestnej činnosti, je určená alebo použitá na jeho spáchanie, avšak zároveň je potrebné zdôrazniť, že uvedené aspekty subjektívnej stránky predmetného trestného činu sú v skutkovej vete (jej vyššie citovaných častiach) výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nepochybne a celkom jednoznačne vyjadrené, pričom spolu s ustálením výšky prospechu patria, rovnako ako vymedzenie samotného konania, jeho následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Ich revízia v danom konaní preto neprichádza do úvahy. K námietke obvineného, že na prevážanom tovare nebola vykonaná žiadna zmena s cieľom zatajiť alebo zakryť jeho pôvod, potom dovolací súd už len marginálne poznamenáva, že zatajenie existencie veci pochádzajúcej z trestnej činnosti či zakrytie jej pôvodu sa vyžaduje len vo forme

úmyslu a navyše, je zrejmé, že fyzická úprava takejto veci nie je jediným vonkajším prejavom prítomnosti takéhoto úmyslu u páchatel'a trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, keďže aj samotné uschovávanie či prevod tovaru pochádzajúceho z trestnej činnosti na inú osobu bez relevantných oprávnení, ktorých účelom celkom zjavne nie je oznámenie a odovzdanie takéhoto tovaru orgánom činným v trestnom konaní, majú potom nepochybne za cieľ zatajenie jeho existencie či zakrytie jeho pôvodu.

Okrem uvedeného videl obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. aj v tom, že nebola zachovaná totožnosť skutkov vymedzených v bodoch 2/ a 4/ obžaloby, ďalej vo vylúčení aplikácie § 42 ods. 1 Tr. zák. upravujúcej uloženie súhrnného trestu, vo zvýšení súdom prvého stupňa uloženého trestu, v použití § 48 ods. 4 Tr. zák., znamenajúceho sprísnenie výkonu trestu, v rozhodnutí odvolacieho súdu rozsudkom len na podklade odlišného hodnotenia dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa a napokon aj v nesplnení predpokladov pre výrok o uložení trestu prepadnutia veci.

Pokiaľ sa dovolateľ dovoľával vyslovenia naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tvrdením, že vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 2/ a v bode 4/ obžaloby nebola zachovaná totožnosť týchto skutkov tak, ako boli vymedzené v príslušných uzneseniach o vznesení obvinenia (z 9. decembra 2016 (č. l. 6 - 10 vyšetrovacieho spisu) za skutok uvedený v bode 2/ obžaloby a z 8. marca 2017 (č. l. 26 - 37 vyšetrovacieho spisu) za skutok uvedený v bode 4/ obžaloby), dovolací súd mu s ohľadom na ustálenú judikatúru, týkajúcu sa otázky totožnosti skutku (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2011, sp. zn. 1TdoV/19/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 1996, sp. zn. 8 Tz 207/1995, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. mája 1997, sp. zn. 6Tz/109/1995), nemohol vyhovieť.

V tejto súvislosti obvinenému pripomína, že totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná podstata skutku. Tá je určená účasťou obvineného na určitej trestne stíhanej udalosti, z ktorej vzišiel následok významný z hľadiska trestného práva hmotného, a teda ju treba vidieť predovšetkým v konaní a následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený, čo znamená, že totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude aspoň sčasti zachovaná buď totožnosť konania alebo totožnosť následku, a to hoci aj pri súčasnej zmene okolností týkajúcich sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu alebo formy zavinenia. Je pravdou, že totožnosť skutku vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete, toho istého skutkového deja, čo ale neznamená, že musí ísť od začatia trestného stíhania až do jeho skončenia o absolútnu zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t.j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe i v rozsudku sa skutkový dej musí úplne rovnako popisovať, keďže vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní, sa získané poznatky o skutočnosti môžu zmeniť. Niektoré údaje uvedené v uznesení o vznesení obvinenia alebo v obžalobe môžu potom vo vzájomnom porovnávaní a v porovnávaní s rozsudkom odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. mája 1997, sp. zn. 6Tz/109/1995).

Majúc uvedené na zreteli, Najvyšší súd Slovenskej republiky porovnaním vymedzenia skutku 2/ v uznesení o vznesení obvinenia z 9. decembra 2016 a v dovolaní napadnutom rozsudku súdu druhého stupňa v spojení s rozsudkom okresného súdu dospel k jednoznačnému záveru, že totožnosť dotknutého skutku bola zachovaná v konaní, následku, čase i spôsobu jeho vykonania, keďže v zmysle vymedzenia tohto skutku v oboch prípadoch sa obvinený W. K. dopustil konania, spočívajúceho v zadovážení obuvi zn. I.-I., hoci vedel, že táto pochádza z trestnej činnosti, a v jej uschovávaní na presne nezistenom mieste, a to až do 7. decembra 2016, kedy jej časť, v množstve 565 párov dal prostredníctvom prepravcu K. V. - O., A. XXX/X, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, na úžitkovom vozidle zn. Citroën Jumper, evidenčné číslo Q. XXX P., prepraviť spoločnosti K..D..N.. I..W..V., J. č. XX, D.. Doplnenie vymedzenia skutku v obžalobe (ktoré sa následne premietlo i do skutkovej vety výrokovej časti napadnutých rozsudkov) o opis okolností súvisiacich so zaistenou faktúrou a dôvodom, pre ktorý nedošlo k dokonaniu skutku, bolo s ohľadom na vyššie citovanú judikatúru a súčasné zachovanie všetkých ostatných okolností skutku, ktoré ho individualizujú, potrebné vyhodnotiť len ako prípustné a vykonaným dokazovaním odôvodnené korektúry, nemajúce za následok zásadnú zmenu okolností, ktoré

vedli k postaveniu obvineného pred súd, a preto nenarúšajúce totožnosť stíhaného skutku.

Z rovnakých dôvodov vznesenou námietkou vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 4/ obžaloby sa dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 5 Tr. por. nezaoberal, keďže, vzhľadom na skutočnosť, že tento čiastkový skutok okresný súd vypustil (hoci, ako na to správne poukázal odvolací súd, mal obvineného spod neho oslobodiť), akýkoľvek záver dovolacieho súdu o dôvodnosti tejto dovolacej námietky obvineného by na jeho postavenie nemalo žiaden vplyv.

Nesúhlas dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu zrušiť súhrnný trest, ktorý mu bol uložený rozsudkom súdu prvého stupňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež nepovažoval za vyjadrený dôvodne. Z okolností, správne zistených odvolacím súdom, je nepochybné, že pre uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zák. neboli splnené podmienky ustanovené citovaným ustanovením, keďže rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/179/2014, ktorým bol obvinený odsúdený za iný svoj skutok, bol vyhlásený 4. novembra 2016 (prvostupňový súd vychádzal nesprávne zrejme z dátumu nadobudnutia jeho právoplatnosti), zatiaľ čo skutkov, za ktoré bol odsúdený v prejednávanej veci, sa dopustil v čase od 3. decembra 2016 do 8. decembra 2016, a teda celkom zjavne neskôr ako bol vyhlásený vyššie označený rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota. Túto skutočnosť nespochybnil ani samotný dovolateľ, tvrdil však, že skorší rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota bol vyhlásený v jeho neprítomnosti, a teda k jeho oznámeniu došlo až v deň, keď mu bol tento reálne doručený, k čomu došlo až v priebehu roka 2017. S uvedenou argumentáciou obvineného, evidentne vychádzajúcou z nesprávnej interpretácie § 42 ods. 1 Tr. zák. spôsobenej zamieňaním, či priam stotožňovaním pojmov "vyhlásenie rozsudku" a "oznámenie rozsudku", dovolací súd nemohol súhlasiť. Zodpovedá zákonnej úprave, že oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť, a teda ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 druhá veta Tr. por.). Naproti tomu zo znenia § 42 ods. 1 Tr. zák., v zmysle ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu, nevyplýva, že by podmienkou vyhlásenia rozsudku s účinkami predvídanými týmto ustanovením bola prítomnosť obvineného pri takomto vyhlásení. Takáto skutočnosť nevyplýva ako podmienka účinného vyhlásenia rozsudku ani z § 171 Tr. por., upravujúceho inštitút vyhlásenia rozsudku. Je teda zrejme, že voľbou výrazu "vyhlásenie rozsudku" namiesto na iných miestach používaného výrazu "oznámenie rozsudku" zákonodarca zamýšľal obmedziť možnosť páchatel'ov profitovať z uloženia súhrnného trestu stanovením konkrétnej, jednoznačnej a ľahko zistiteľnej časovej hranice jeho uplatnenia, určenej okamihom, v ktorom je rozsudok formálne vyhlásený. Tvrdenie obvineného, že Okresný súd Rimavská Sobota nevyhovelo jeho žiadosti o odročenie hlavného pojednávania, odôvodnenej jeho práceneschopnosťou, potom nielenže prekračuje rámec tohto konania, ale v kontexte uvedeného sa javí ako irelevantné. Napokon, pokiaľ je zmyslom koncepcie súhrnného trestu zohľadniť skutočnosť, že páchatel' sa dopustil ďalšieho trestného činu bez toho, aby bol varovaný odsudzujúcim rozsudkom, aj tomu bolo v danom prípade učinené zadost', keďže aj z obrany dovolateľa je zrejme, že v čase spáchania skutkov, za ktoré je stíhaný v tomto konaní, si bol vedomý, že voči jeho osobe sa minimálne vedie trestné konanie pre jeho iný skutok.

Relevanciu nebolo možné priznať ani námietke obvineného, ktorou v rámci naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. napadol zvýšenie trestu, ku ktorému krajský súd pristúpil napriek konštatovaniu, že pri výmere trestu mu nič neprit'ážovalo ani nepoľahčovalo, keďže podľa jeho názoru mal pri ukladaní trestu prihliadnuť len na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a prit'ážujúcich okolností. Prezentovaná mienka dovolateľa však odporuje zákonnej úprave, v zmysle ktorej pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prit'ážujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 ods. 4 Tr. zák.). Citované ustanovenie Trestného zákona podáva taxatívny výpočet konkrétnych okolností, na ktoré je súd pri určovaní druhu a výmery trestu povinný prihliadnuť, pričom je zrejme, že sa nejedná len o prit'ážujúce a poľahčujúce okolnosti. V zhode s uvedeným ustanovením preto postupoval krajský súd, keď v rámci hodnotenia osoby obvineného zohľadnil jeho výrazné sklony k páchaniu trestnej činnosti a v rámci posúdenia následku ním spáchaných skutkov priznal váhu najmä

rozsahu ním získaného prospechu, následkom čoho musel pristúpiť k zvýšeniu výmery okresným súdom uloženého trestu odňatia slobody. S ohľadom na výhrady vznesené obvineným sa osobitne žiada zdôrazniť, že skutočnosť, že o jeho predchádzajúcich odsúdeniach platí zákonná fikcia, že sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený, vylučuje len aplikáciu príťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m) Tr. zák., avšak neznamená aj povinnosť súdu opomenúť v rámci hodnotenia osoby obvineného zistenia a dôsledky vyplývajúce z tejto časti jeho života. Navyše, v zmysle ustálenej judikatúry všeobecne hľadiská stanovené pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl., na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, nemožno podriaďiť pod "nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia", zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (R 5/2011).

Hodnotenie zdôvodnenia svojho zaradenia na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. odvolacím súdom ako nedostatočného a nedôležitého taktiež celkom zrejme (s poukazom na § 371 ods. 7 Tr. por.) nenapĺňa dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Navyše, rovnako ako v prípade naposledy uvedeného § 34 ods. 4 Tr. zák., aj § 48 ods. 4 Tr. zák. má povahu fakultatívneho ustanovenia, ktorého aplikácia závisí od posúdenia konajúceho súdu, a teda nemôže viesť k naplneniu označeného dovolacieho dôvodu, a to najmä ak jeho použitie bolo zo strany konajúceho súdu v primeranom rozsahu a relevantnými okolnosťami odôvodnené, ako tomu bolo v prejednávanom prípade, keď odvolací súd pristúpil k uplatneniu § 48 ods. 4 Tr. zák., reflektujúc práve závažnosť obvineným spáchaného trestného činu a mieru jeho narušenia, dokumentovanú jeho predchádzajúcimi a opakujúcimi sa pobytmí vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré sú citovaným ustanovením Trestného zákona predvídanými okolnosťami podmieňujúcimi jeho použitie.

Napokon, odmietnuť bolo potrebné aj námietky obvineného smerujúce voči výroku rozsudku (krajského súdu) o uložení trestu prepadnutia veci a odôvodnené tým, že dotknutý notebook nebol použitý na páchanie trestnej činnosti a nebol ani v jeho výlučnom vlastníctve, ale len v jeho podielovom spoluvlastníctve, pričom druhou podielovou spoluvlastníčkou bola K. W., jeho bývalá družka. Dovolateľ správne uviedol, že predpokladom pre vyslovenie trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. je, že ide o vec, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu a ktorá zároveň patrí páchatelovi (§ 60 ods. 4 Tr. zák.). K tomu je však potrebné dodať, že uvedené skutočnosti majú evidentne povahu skutkových okolností, za účelom zistenia a ustálenia ktorých bolo súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie, zhodnotenie ktorého je ako odôvodnenie dovolaním napadnutého výroku súčasťou odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa (str. 28 jeho odôvodnenia), a sú teda súčasťou skutkových záverov konajúcich súdov, ktoré dovolací súd nie je oprávnený v rámci skúmania danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. preskúmať ani meniť, ale ktorými je viazaný. Okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril k obom vyššie uvedeným predpokladom uloženia trestu prepadnutia veci, pričom poukázal na konkrétne skutočnosti, na podklade ktorých dospel k záveru, že v predmetnej veci sú podmienky na uloženie obvineným namietaného trestu dané. Nespokojnosť dovolateľa s hodnotením na tento výrok sa vzťahujúcich dôkazov a z neho vyplývajúcim ustálením skutkových záverov súdmi nižších stupňov preto dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ako to už bolo opakovane konštatované, nenapĺňa.

Námietky obvineného, subsumované pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., týkajúce sa uložených trestov, na ktoré dovolací súd poukázal v predchádzajúcej časti svojho rozhodnutia, podľa ich obsahového vymedzenia nebolo možné podriaďiť ani pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., keďže obvinenému boli uložené také druhy trestov, ktoré Trestný zákon za prejednávaný trestný čin pripúšťa, a to v medziach Trestným zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uvádza, že po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaním napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov ani také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.